

کتابخانه
موزه
تهران

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب مجموعه آریستو ابرار

مؤلف

مترجم

موضوع

شماره قفسه

۱۵۱۸۲

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

۹۷۰۳

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب مجموعه آریستو ابرار

مؤلف

مترجم

موضوع

شماره قفسه

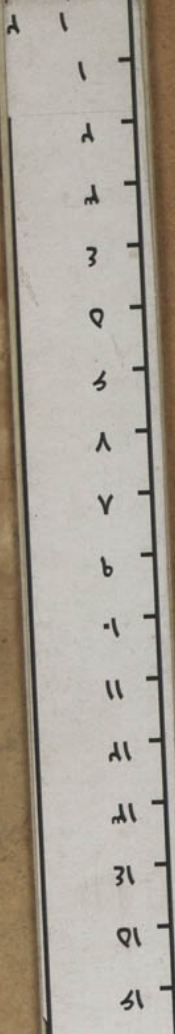
۱۵۱۸۲

جمهوری اسلامی ایران

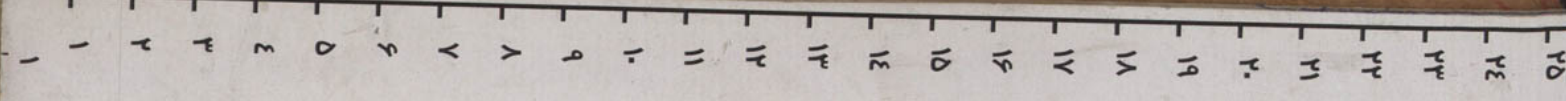
شماره ثبت کتاب

۹۷۰۳

۳۱

۳۱

فيما يخص الحساب... ولما كان الذي لا يتغير... وفيما يخص الحساب...

فيما يخص الحساب... ولما كان الذي لا يتغير... وفيما يخص الحساب...

والوهي الاجتهاد... ولما كان الذي لا يتغير... وفيما يخص الحساب...

فيما يخص الحساب... ولما كان الذي لا يتغير... وفيما يخص الحساب...

فصل في بيان ما ينبغي ان يتفكر فيه العبد في حق الله تعالى
وقد ذكره الله في كتابه العزيز
اذن من هذا النوع
منه ان العبد اذا
تفكر في حق الله تعالى
فانما يتفكر في
الصفات العظمى
والصفات العظمى
والصفات العظمى
والصفات العظمى

اوله وبانه التوفيق ان اول ما يتسببه العبد للعبادة ويحرك لسوكل طرفها يكون خيرة
سماوية ومن الله تعالى وتوفيق خاص آتية ومنه العبد يقول تعالى اني شرح الله صدره
للاسلام فهو على نور من ربه وانما رايه صاحب الشرح على كل علم وخلق ان النور
اذا دخل القلب افسح وانشرح فقبل ما يرسول الله صلى الله عليه وسلم يعلم بها فقال
التجاني عن دار العزوة والامانة الى دار الخلود والاستعداد ليلوت قبل نزوله فاذا دخل
قلب العبد اول كل شيء اني اجذب منها على بصرف من النور كالموتة والقدرة
والنطق والعقل وسائر المعاني الشرعية والذات وما يتفرغ عن غير نور المصائر
والافاق وان الله سبحانه يطلعني بشكره وخدمته فان اغلقت فميرل في غمته
ويذيقني باسائه ورفيقته وقد بعثت الي رسول الله بالهجرات الحارة الغيات
الخارجة عن مقدور البشر فاجزني بان لي ربا جل ذكره قادرا عالما جابها مستحقا
يا امرؤ وينبئ وانته قادر على ان يعاقبني ان عصيته ويشيبي ان اطعته عالم
بسراري وما يتخلف في الخجاري وقد وعد واعد واخر بالبرام توأمين
الشرع يتبع في قلبه انه لئن اذلا استحاله لذلك من العقل في اول البداية ليزنه
الجحيم ويتطعمه المعذرة وينزعجه الى النظر والاستدلال فيمناج العبد عند ذلك
ويتعلق فلا يتبع له قرار وينظر في طرق اللطائف وحصول الامان له مما وقع بقلبه اوسمعه

الخبر

علم بحجة طريقا سوى النظر بعقله في الدلائل والاستدلال بالصنعة على الصانع ليحصل
له العلم اليقيني بما هو الغيب ويعلم ان له ربا كلفته ونهاه واخره هذه اول عتبة
استقبلته في طريق العبادة وهي عتبة العلم والمعرفة ليكون من الابرار الصغرى فيأخذ
في قطرها من غير تدبير النظر في الدلائل ووقوف الامل والتعظيم والسؤال من علم الآخرة
الذي هم ادلاء الطرق وتشرح الاله وقفاة الاله والاستنادة منهم واستهداه
الدعاء الصالح منهم للتوفيق والاعانة الى ان يعطها توفيق الله ليحصل العلم بين
الغيب وهو ان له الها واحدا لا شريك له هو الذي خلقه وانعم عليه بكل منة النعم
وانه كل من شكره واخره كخدمة وطاعة لظاهره وباطنه وحذر الكفر وخصه بالخير
وحكم له بالتراتب الحاد ان اطاعه وبالعباق الحاد ان عصاه وتولي عن فعنده
ذلك تبعته بهذه المعزة واليعين بالغيب على التفرج المعزة والاقبال على العبادة
لهذا السيد المسموع الذي طمعه توجده وعرفه بعد ما جهله ولكنه لا يدري كيف يعبد
وما اذا يلزمه من خدمة لظاهره وباطنه فجعل حصول هذه المعرفة بما به يحاد بحال يعلم
ما يلزمه من العواصم الشرعية لظاهره وباطنه فلما استكمل العلم والمعرفة بالغواي ايضا
انبحث لياخذ في العبادة وليستعمل بها فيحفظ فاذا هو صاحب حياتها وذنوب
منها حال الاكتر من الناس فيقول كيف اقبل على العبادة وانما منصرف على المعصية
تقطع بها فيجيب اولها ان انوب اليه ليعرف في ذنوبه ويخلص من امراضها والتمس
من اقدارها فاصلى الخدمه ولبساط التذرية فيستقبله منها عقبة التوبة فيمن ان الاقربا

الحمد لله رب العالمين

ليحصل الى ما هو المعصوم منها فاصفي ذلك ما قام الله وحده بها بشرط ان
ولما حصلت له التوبة الصادقة ووقع من هذه العقبة حتى الى الله في الدنيا
فاذا حوله عواصم الخدمه كل واحدة منها مستحقه ان تصدقها الله بها فيكون
تأمل فادامى اربع الدعوات الخلق والله سبحانه والنوع ما حرام لا الحرام
منه العواصم وازا حتمها والا فلا يأتي له امره من العبادة في حتمها
العواصم ويجتاح الى قطرها ما ربة امور التجرد عن الدنيا والتجرد عن الخلق والتمس
مع الشيطان والمخالفة مع النفس الملبسة فاشد ما اذ لا يمكن التجرد عنها ولا
يتم بها برة ويعتمها كالشيطان اذ هي المطية والالة ولا يطعم ايضا في مواضعها
على ما يتصده العبد من العبادة والاقبال عليها اذ هي مجبولة على الهدى كما هو وانما
له فاجتاح اذ الى ان يلجها بلجج التوفيق لتتقى له فلا تنقطع وتتبادل فلا تطغى فيسقطها
في المصالح والمرشد ويعتمها عن الفاسد والمهاك فيأخذ اذ هي قطع منه العيبه واستعين
بما جعله الله على ذلك فلا فرغ من قطرها رجح الى قصد العبادة وتصيده عن التفرغ لذلك
كما ينبغي فتأمل فاذا هي اربعة الرزق تعالى للنفس به وتقول لا بد لي من رزقي
وتوام وقد تجردت عن الدنيا وتزودت ايضا من الخلق فمن اين يكون رزقي
والثاني الاضطرار من كل شيء يحتاجه او يرضوه او يريدونه او يكرهونه ولا يدري ذلك
صلاصا وفساده فان عواصم الامور بهيه فيشتغل قلبه بها فانه ربما يقع في فساد
او همكته والثالث الشدايد والمصائب شغبت عليه من كل جانب لاسيما

فصل في بيان ما ينبغي ان يتفكر فيه العبد في حق الله تعالى

فصل في بيان ما ينبغي ان يتفكر فيه العبد في حق الله تعالى

وذلك وكبره فنه فيجب نفسه فيحيط عليه العادة وينتهي فاستقبلته
فاحتاج الى قطعها بالاصلا وذكر المنية وحكمه ليس له ليعمل من غيرنا حتى قطع سده العبد
باذن الله عز وجل وقال بحذو احتياط ويتقن بحسن فهم الجار وسائده فلما فرغ من سده
كلها حصلت له العباده في حق وسبقه من كل آفة ولكنه نظر فادوا سرورين
في بحر من ارضه تعالى وايا ديه من كثره ما انعم عليه من اعدا والتوفيق والتفهم والوقار والاعمال
والجراة والكراة وخاف ان يكون منه انفعال للشكر فيجمع في الكوان فيحيط من تلك
الرتبة الرفيعة التي هي رتبة اقدم الصالحين من سجدته تعالى وتوكل على ملك النعم الكريمة من ربه
الطاف ارحم الراحمين وحسن نظره اليه فاستقبلته بها عبته ابره والشكر فاحدها عظمتها
بما امكنه من كثره ابره والشكر على كثره نعمه فلما فرغ من هذه العبقة ونزل فاذا انعموه
ويتبعها بين يديه فلم يسر الا قليلا حتى وقع في سهل الفضل وسحر السوق وعرضا
الحجة ثم وقع في رياض الرضوان وبسبب الاسن الى بساط الانباط وترتبه التوسيع
وجلس المصاحفة وسيل الخلع والكراة نهر يتعمق في سده الجاهل ويتقلب في طبعها
ايام تبا به وثيقة عمره شخص في الدنيا وقلب في العقبى ينظر المرير وما يفوما وساعة
فساعة حتى على الخلق كلهم ويستند الدنيا فحن الى الموت واسكن الشوق الى اللقاء
الاعلى فاذا سر بساط ربه العالمين اليه يردون عليه بالروح والريحان والبشرى الرضوان
من عذريه رايين غير غضبان فيقتلون في طيبة النفس وعام البشرى والانس من
سده الدار الغاية المنقبة الى الحضرة الالهية وستور رايين الجنة فيسرى لينة الصعينة الصغيرة
فخا

وذلك وكبره فنه فيجب نفسه فيحيط عليه العادة وينتهي فاستقبلته
فاحتاج الى قطعها بالاصلا وذكر المنية وحكمه ليس له ليعمل من غيرنا حتى قطع سده العبد
باذن الله عز وجل وقال بحذو احتياط ويتقن بحسن فهم الجار وسائده فلما فرغ من سده
كلها حصلت له العباده في حق وسبقه من كل آفة ولكنه نظر فادوا سرورين
في بحر من ارضه تعالى وايا ديه من كثره ما انعم عليه من اعدا والتوفيق والتفهم والوقار والاعمال
والجراة والكراة وخاف ان يكون منه انفعال للشكر فيجمع في الكوان فيحيط من تلك
الرتبة الرفيعة التي هي رتبة اقدم الصالحين من سجدته تعالى وتوكل على ملك النعم الكريمة من ربه
الطاف ارحم الراحمين وحسن نظره اليه فاستقبلته بها عبته ابره والشكر فاحدها عظمتها
بما امكنه من كثره ابره والشكر على كثره نعمه فلما فرغ من هذه العبقة ونزل فاذا انعموه
ويتبعها بين يديه فلم يسر الا قليلا حتى وقع في سهل الفضل وسحر السوق وعرضا
الحجة ثم وقع في رياض الرضوان وبسبب الاسن الى بساط الانباط وترتبه التوسيع
وجلس المصاحفة وسيل الخلع والكراة نهر يتعمق في سده الجاهل ويتقلب في طبعها
ايام تبا به وثيقة عمره شخص في الدنيا وقلب في العقبى ينظر المرير وما يفوما وساعة
فساعة حتى على الخلق كلهم ويستند الدنيا فحن الى الموت واسكن الشوق الى اللقاء
الاعلى فاذا سر بساط ربه العالمين اليه يردون عليه بالروح والريحان والبشرى الرضوان
من عذريه رايين غير غضبان فيقتلون في طيبة النفس وعام البشرى والانس من
سده الدار الغاية المنقبة الى الحضرة الالهية وستور رايين الجنة فيسرى لينة الصعينة الصغيرة
فخا

توسيع

كفصل على امتي فبان لك ان العلم اسرف بها العباده ولكن لابد للعباد من العباده مع العلم
والا كان على سبها مشورا فان العلم بمنزلة الجرح والعبادة بمنزلة البره في الشرح اثره
اذ هي الاصل لكن الاستماع المايحصل بمنزلة ولابد للعباد ان يكون من كمال الطرفين
والامر من جميعا حقا ونصيبا لانه قال الحسن البصري رحمه الله عليه انه العلم طلب لا يتصور
بالعبادة والطلبوا سده العباده طلبا لا تفرون بالعلم وما صار العلم اصلا مبتدعا لا يمكن
تقديمه على العباده لانه احد احد يحصل لك العباده وتسلم فالك ولا يكون ان تعرفت
المجود ثم تعبده وكنت تعبد من لا تعرفه ما سمعته وصانته وانه وياجب له وما قيل
في حقته فربما تصدق فيه وفي حقته شيئا والعبادة به علمها لعل الحق فيكون عباده كمنه
مشورا وقد شرفنا ما في ذلك من الخط العظيم في بيان معنى سوء الحاله من كمال الطوفان في حكاية
احياء علوم الان ثم يجب ان تعلم ما يلزمك قطع من الواجبات الشرعية على ما اشرت به
لتعلم ذلك وما يلزمك تركه من المعاصي التي تترك ذلك ككثير من طاعات لا تعرف ما هي
وكيف هي وكنت يجب ان تعلم وكيف تجتنب معاصي لا تعلم انها معاصي حتى لا تقع في شرك
فيها فالعبادات الشرعية كالتطهارة والصلوة واليوم فربما يجب ان تعلمها باحكامها وشرائطها حتى يتقنها
ثم يدار سدا ان ايضا على العبادات الباطنة التي هي مساعي القلب يجب ان تعلمها من الكون والخلق
والرضا والعبودية والاصلاص وغير ذلك مما ساتي ذكره ان شاء الله ويجب ان تعلم منها سبها
التي هي اعداد هذه الامور كالسجود والليل والريا والكره تجتنب ذلك فان سده فرا يصعب
نقص انه تعالى على الارباب والهي عن اعدادها في كتاب العزيز وعما انت مصر على محصنة
من المعاصي التي تستوجب بها النار وتترك بها من طعام او شراب او نوم يتقرب به قربا الى

فكذلك في ما هي في بابها من مصر على محصنة من المعاصي التي تستوجب بها النار وتترك
بها من طعام او شراب او نوم وتترك ذلك ان يكون في اعدادها والاصل في محصنة
محصنة ونظرة في غير ذلك ما لوق سبها او فانه بها في بعض الوجوه وكذلك يكون في جمع
وهي في نظرية تصرفها واهمالها الى الله تعالى ويكون في رياء ونحوه في حبه حمد الله تعالى وتعالى
عليه اذ عده الناس الى الخير فيما تجد تعد على ايد المعاصي والظلمات وتحتب النوايا العظيمة
في موضع العقوبات وتكون في تزور عظم وعقله في حبه هذه والله صبيته فطيه للمعلمين في شرف
ثم من ذلك ان لا تعال الظاهر على المساعي الباطنة تصليها او تفيد ما كان خلاص
والرياء والعجب وذكر المنية وغيره ممن لم يعلم سده المساعي الباطنة ووجد ما تراه في اعدادها
الظاهرة وكيفية الاحتراس منها وحفظ العمل عنها فقل ما يسلم له عمل الظاهر ايضا فينبغي طاعة
الظاهر والباطن فلا يسمي في بيده الاستقاء والكد وسد النور والحيث والذات فالعلم بالظواهر ان لو ما
على علم خرم صلوة على جهل تعرفه به من علم وعقل لا يفيغ ولله اعطت في حياة العلماء والربا والعلمين
رضي عنهم بالعلم خاصة من سائر الناس فان سائر اهل العبودية وطاكر العباده والخدم على العلم والفضل
الثانية التي لو يجب تقدم العلم ان العلم النافع بمنزلة اشتغال وعبادة فالاشتغال انما هو اشتغال
عبادة العلماء وذلك ان من لم يعرف حق معرفته لم يهتبه حتى جهامة ولم يعطيه حتى يعطيه
وحرمة صفاء العلم بمنزلة الطاعة كلها وتخرج من المحصنة كلها من انك لا تعلمك تقول قد روي في
عن صاحب الصلوة عليه السلام انه قال طلب العلم في رغبة على ما يسلم في العلم الذي يطلبه من لادوم والجد
الذي لا بد للعباد من تحصيله في اعداد العباده فاعلم ان العلوم التي طلبها في كماله من علم التوحيد وعلم السر
اعني ما يتعلق بالقلب وسعيه وعلم التوبة وما حاد ما يجب من كل واحد منها فالذي يتعين

توسيع

فخا

فرضه من علم التوحيد مقدار ما تعرف به اصول الدين وسوان تعلم ان لك الما عا لا قادر احب
سلكها جميعا بصيرا واحدا لا شريك له مقتضاها صفات الكمال فترى ما عن العقول والارواح والذلال
الطهرت منقذ بالقدم من كل محشر وان محمدا عليه الصلوة والسلام عبده ورسوله الصادق فيما جاء
عن الله تعالى وفيها وردها لسان من الميزان الاخرة ثم سائل في شعار السنة تحت موعدها واما
ان يتدع في دينه الى عالم يات به كتاب ولا اثر فيكون مع الله على اعظم حظ وحق والى التوحيد
موضوع اصلها في كتابه تعالى وقد ذكر ما يشهدوا به من نعم الله التي لا تحصى في اصول الدين وعلى علم
كل ما من الهالك مع حمله فطلب علمه فرض لا يسوغ لك تركه واما الذي يتبعين فرضه من علم الشر
فمعرفة مواجبه وحسنه حتى يحصل لك تعليم الله سبحانه وتعالى والاظهار له والبيد وسلامه العطر
وعادة ذلك ما في آتاء هذا الكتاب وما الذي يتبعين من علم الشرية بكل ما يتبعين فلك فرض
وجبت عليك معرفة التوحيه كالطهارة والصلوة والصوم والجهاد والذكره ان يتبعين عليك
فرضه وجبت عليك علمه لئلا يظن احد ما يلزم العبد يحصل من الدنيا فان علمت على فرضه ان
ان اتعلم من علم التوحيد ما انقضى به جميع علم الكفر والزيم حجة الاسلام وانقضى جميع الدين والشرع
حجة الله فاعلم ان هذا فرض على الكفاية وانما يتبعين عليك ما تصح به اعتقادك في اصول الدين
لا غير ذلك لا يتبعين عليك معرفة فروع علم التوحيد وقائمه والاسان به على جميع مسائل الدين
عليك شرفي اصول الدين تخاف ان تدرك في اعتقادك فمتبعين عليك على تلك الشريعة كما ان العلم
المفترج واما الجهاد والجهاد ذلك فانه واجب لا بد له وكذلك لا يلزمك معرفة فروع علم الشر
وجميع شرح غايب القلب الا ما ينسب عليك عمدا لك حتى معرفة تجتنبه وما يلزمك فعله كما اظهر
الجهاد والسر والتوكل وتوكله فلهذا فرضه التوحيه واما ما سواه فلا ولا يلزمك معرفة ساير
ابواب الفقه من البيوع والاجارات والحج والطلاق والجنائات واما كل ذلك فرض على الكفاية

الحق

ثم اعلم ان هذه العقيدة التي هي عقيدة العلم بنعمها كثيرة وظهرها شديد وخطر ما عظيم كم من علم
عنها فضل وكلم من سلكها فوزا وكلم من تايه بها خيرا وكلم من سلكها قطعا في موعده
واخره ورفيقها سبعين سنة والكل يريد الله انما فعله لا ذكر من شانه الحيات للعبه الربا
ام الصادق عليه السلام لا يسألني عن التوحيد وعلم السر والردوي ان الله تعالى ادعى الى اداء وعلمه السلام فقال
يا داود و تعلم العلم الذي قاله النبي ما العلم الذي قاله ان تعرف جلاله على كبريائه كما كان
قد علم على كل شي فان هذا التوحيه التي وعلم على كل شيء انما قال ما يسرني ان لو لم يست طعلا
ولا طقت الجنة ولم اكرم فاعرف ربني فان علم الناس بالله استم حشيت وان لم يست عمادا
واستمر في الله حجة **الاساس** العلم في العقيدة التي هي عقيدة التوحيه ثم عليك طالع العقيدة
وقد كرهه تعالى اياها بالتوحيه وذلك لانه من احد ما يحصل لك في نفس الطاعة فان شرف التوحيه يورث اليقان
ويتبعب الانسان وان قيد التوحيه عن غير الله الى طاعة الله سبحانه وتعالى والمسا على خدمته وان اتقى التوحيه
ينبع من الحكمة في الطيرت والنسب في الطاعات وان الاصل في التوحيه سيد العلو في حجة
و عليه وسوا ولا خلوص فيها ولا صفة ولا لذة الطاعة ولا طهارة وان لم يتم انفسه صحتها
الى الكفر والسقا واما في الارض انما يلزمك التوحيه لتقبل منك بما ذكره فان رب الدين
لا يقبل الهدية وذلك ان التوحيه عن المعاصي وارضاها للخدمة فرض لازم وعامة العباد ما لا يقصد ما
فعل فكيف يتقبل منك تبرعك والدين عليك قال لم تقصد ان يكون ترك لاجل الحلال والمباح
وانت مصير على فعل المحذور والحرام وكيف يتبرع وتبرع وتبرع عليه وسوا العباد ما لا يقصد
فان قلت فاما معنى التوحيه وهذا ما يبينه للعباد ان يفعله حتى يخرج من الالوهية كما قال الله تعالى فانها
من مساعي القلب وهي علمه على ما فهمه من تزييه القلب عن الله فالتوحيه في هذه التوحيه فانها
اختيار ذنب سبق متلذذ منزلة لا يصادف تعظيما لله تعالى وهذا من سخط فلها اذا ابره لفظ

والله انزل من قبله من لا يشك في جميع ما من لا يشك في كونه المبدأ من لا يشك في
بالحج المحجيين اذ قنار وكونك وحلاوة من حاكك وحملك الذي لا يشك في قدر
ثم فصل على النبي محمد صلى الله عليه وسلم واستخرج من المعاني والصفات وتبين صحتها في العلم
الاساس العلم في العقيدة التي هي عقيدة التوحيه ثم عليك طالع العقيدة
وقد كرهه تعالى اياها بالتوحيه وذلك لانه من احد ما يحصل لك في نفس الطاعة فان شرف التوحيه يورث اليقان
ويتبعب الانسان وان قيد التوحيه عن غير الله الى طاعة الله سبحانه وتعالى والمسا على خدمته وان اتقى التوحيه
ينبع من الحكمة في الطيرت والنسب في الطاعات وان الاصل في التوحيه سيد العلو في حجة
و عليه وسوا ولا خلوص فيها ولا صفة ولا لذة الطاعة ولا طهارة وان لم يتم انفسه صحتها
الى الكفر والسقا واما في الارض انما يلزمك التوحيه لتقبل منك بما ذكره فان رب الدين
لا يقبل الهدية وذلك ان التوحيه عن المعاصي وارضاها للخدمة فرض لازم وعامة العباد ما لا يقصد ما
فعل فكيف يتقبل منك تبرعك والدين عليك قال لم تقصد ان يكون ترك لاجل الحلال والمباح
وانت مصير على فعل المحذور والحرام وكيف يتبرع وتبرع وتبرع عليه وسوا العباد ما لا يقصد
فان قلت فاما معنى التوحيه وهذا ما يبينه للعباد ان يفعله حتى يخرج من الالوهية كما قال الله تعالى فانها
من مساعي القلب وهي علمه على ما فهمه من تزييه القلب عن الله فالتوحيه في هذه التوحيه فانها
اختيار ذنب سبق متلذذ منزلة لا يصادف تعظيما لله تعالى وهذا من سخط فلها اذا ابره لفظ

والله انزل من قبله من لا يشك في جميع ما من لا يشك في كونه المبدأ من لا يشك في
بالحج المحجيين اذ قنار وكونك وحلاوة من حاكك وحملك الذي لا يشك في قدر
ثم فصل على النبي محمد صلى الله عليه وسلم واستخرج من المعاني والصفات وتبين صحتها في العلم
الاساس العلم في العقيدة التي هي عقيدة التوحيه ثم عليك طالع العقيدة
وقد كرهه تعالى اياها بالتوحيه وذلك لانه من احد ما يحصل لك في نفس الطاعة فان شرف التوحيه يورث اليقان
ويتبعب الانسان وان قيد التوحيه عن غير الله الى طاعة الله سبحانه وتعالى والمسا على خدمته وان اتقى التوحيه
ينبع من الحكمة في الطيرت والنسب في الطاعات وان الاصل في التوحيه سيد العلو في حجة
و عليه وسوا ولا خلوص فيها ولا صفة ولا لذة الطاعة ولا طهارة وان لم يتم انفسه صحتها
الى الكفر والسقا واما في الارض انما يلزمك التوحيه لتقبل منك بما ذكره فان رب الدين
لا يقبل الهدية وذلك ان التوحيه عن المعاصي وارضاها للخدمة فرض لازم وعامة العباد ما لا يقصد ما
فعل فكيف يتقبل منك تبرعك والدين عليك قال لم تقصد ان يكون ترك لاجل الحلال والمباح
وانت مصير على فعل المحذور والحرام وكيف يتبرع وتبرع وتبرع عليه وسوا العباد ما لا يقصد
فان قلت فاما معنى التوحيه وهذا ما يبينه للعباد ان يفعله حتى يخرج من الالوهية كما قال الله تعالى فانها
من مساعي القلب وهي علمه على ما فهمه من تزييه القلب عن الله فالتوحيه في هذه التوحيه فانها
اختيار ذنب سبق متلذذ منزلة لا يصادف تعظيما لله تعالى وهذا من سخط فلها اذا ابره لفظ

والله انزل من قبله من لا يشك في جميع ما من لا يشك في كونه المبدأ من لا يشك في
بالحج المحجيين اذ قنار وكونك وحلاوة من حاكك وحملك الذي لا يشك في قدر
ثم فصل على النبي محمد صلى الله عليه وسلم واستخرج من المعاني والصفات وتبين صحتها في العلم
الاساس العلم في العقيدة التي هي عقيدة التوحيه ثم عليك طالع العقيدة
وقد كرهه تعالى اياها بالتوحيه وذلك لانه من احد ما يحصل لك في نفس الطاعة فان شرف التوحيه يورث اليقان
ويتبعب الانسان وان قيد التوحيه عن غير الله الى طاعة الله سبحانه وتعالى والمسا على خدمته وان اتقى التوحيه
ينبع من الحكمة في الطيرت والنسب في الطاعات وان الاصل في التوحيه سيد العلو في حجة
و عليه وسوا ولا خلوص فيها ولا صفة ولا لذة الطاعة ولا طهارة وان لم يتم انفسه صحتها
الى الكفر والسقا واما في الارض انما يلزمك التوحيه لتقبل منك بما ذكره فان رب الدين
لا يقبل الهدية وذلك ان التوحيه عن المعاصي وارضاها للخدمة فرض لازم وعامة العباد ما لا يقصد ما
فعل فكيف يتقبل منك تبرعك والدين عليك قال لم تقصد ان يكون ترك لاجل الحلال والمباح
وانت مصير على فعل المحذور والحرام وكيف يتبرع وتبرع وتبرع عليه وسوا العباد ما لا يقصد
فان قلت فاما معنى التوحيه وهذا ما يبينه للعباد ان يفعله حتى يخرج من الالوهية كما قال الله تعالى فانها
من مساعي القلب وهي علمه على ما فهمه من تزييه القلب عن الله فالتوحيه في هذه التوحيه فانها
اختيار ذنب سبق متلذذ منزلة لا يصادف تعظيما لله تعالى وهذا من سخط فلها اذا ابره لفظ

والله

احدا تركا حيا رادنا وسوان يوطن قلبه ويجرد عزله على ان لا يعود الى الدنيا... ان يتوب من ذنب قد سبق عن خطية اول يوم يسبق عنه خطية كان متينا... ان يصح القول بان النبوة على كل من كان متينا عن الكفر والاصح ان كان تابعا عن الكفر...

على

فانما تصدقوا بخلقهم اهل العلم بل بالارادة والبرهان لا فاعلم ان هذا الرجل من صفة... ان يتوب من ذنب قد سبق عن خطية اول يوم يسبق عنه خطية كان متينا... ان يصح القول بان النبوة على كل من كان متينا عن الكفر والاصح ان كان تابعا عن الكفر...

الارادون

ان من ترك الالوهة بالقلب اذ لم ينكرها بالظاهر... من نفسه شديدة والشان كله في سده المسموع قوله ملك الارادة جعله كقول الارادون... علوق في الارض ولا سندا وعلق الحكيم في الارادة فامر ما هو المسموع اذ الملك الصمد اذا وطب واستقام...

واصل الرتبة والفضل وانما اختلف حال الرجلين مع سائرهما في الطبع والنبية... كما لا يخفى وجعل في حيا وكان لا يخر ان قيل فلابد ان يقر من الدنيا ليكون قوا للثابت... ان يتوب من ذنب قد سبق عن خطية اول يوم يسبق عنه خطية كان متينا... ان يصح القول بان النبوة على كل من كان متينا عن الكفر والاصح ان كان تابعا عن الكفر...

الارادون

في الرحمن الامور الربية فان لا يستحق ذلك انما جدار من ايمان بصير الى موضع لا يفر منه سالك
سنة الفروض كروسه الجبال والوطن الاودية ونحوه واما ان يتحقق الخلقه ان سداد الفرض الذي
يلحقه في مخالط الناس بسبب سنة الفروض اعظم من تركها فيمنع يكون له قدر في ذلك فلا يجب عليه
وكلن الطريق العديل فيه السوال والاشارة ان سالك الجحود والمانعات وهو عليه انما يتم في قوله
ولكن فان حبس الطريق الثاني بان يسقط عن الناس برة فسبيل الرفع الى الواجب لا يتوجه الى السواء
فيما تم ان الطريق الثاني ان يكون مع الناس في صراحة لا يحضر فيه ولا جهة لعدم ايراده في ذلك
وزر او يتبع عليه فان يحتاج الى نظر دقيق وموافق عظيم حتى سقطه ذلك في من الخط
قالوا لا يسلم واحفظه اما الرجل الثاني فله يكون قدوة في العلم بحيث يحتاج ان سلك في امر
ويتم بغير اهل التي اورد على صبيح او دعوة الى غير فعل او قول او غيره ذلك فلا يسلم هذا الرجل
لا تفرغ في الناس واعلم ان من سلك هذا الرجل المحمدي الى الناس في باب الدين يحتاج في حقه الخليلي
الى امرين شديدين احدهما صبر طويل وحلم عظيم ونظر دقيق واستمارة بالله في ذلك والى
والثاني ان يكون في المنفى متورع عنهم وان كان باسحق صوم فان كلمه كلهم وان ايراده عظمتهم
على قدرهم وشكرهم وان سكتوا او اضعوا عنه استغنى ذلك عنهم وان كانوا الى حتم وضرب
ساعدهم وان صاروا الى لغو وشتر خالفهم ويا جرم لرد عليهم ورجلهم ان رجبا قد علم
ثم يتوهم جميع حقوقهم من الزارات والعيادات وقضاة الحاجات التي ترهب اليه ما يمكنه
ولا يراهم بل ما كانت ولا يبرح ذلك منهم ولا يزيدهم من عنده استيجابا لذلك ويسلمهم
باليد اذا قدر ويستقبل منهم في الاخذ ان اعطى وحل الذي منهم ونظر لهم بالشر بخلي
نظارهم وليكن حاجاتهم عنهم فيقتا سيها ويصالحها في صره وباطنه ثم يحتاج مع ذلك ان ينظر
لنفسه حاشه يجعل للاخطار من العباده كالمال كالمال كالمال ان نمت الليل لا يتحقق كذا
وان نمت النهار لا يتحقق الرعة فكيف لي بالانوم بين ما بين ثم اقول اذا راجع الفتن
بعضها في بعض وتراجع الامر وكلم الناس عن امر الدين كدبرين لا يرضون في مؤمن

بابي الرابع

والادوية

الادوية

الادوية ولا يطلعون عالم ولا يعنون منبدا ولا يغتبه امرد ينم اليه سوى الوصية
تعم العامة وتبني بين الحاضر فللحاضر العذر في العزلة والوقوع والاحتياطات في
يوهنا الزمان الكثرة الصعبة وانه لمتساو فان قيل ليس في ذلك انما يتصل ارضهم
اصحى الجلبوس في المسا جد فيه جرح في النزوع فاعلم ان ذلك في غير زمن الفتنة كما ذكرنا وايضا
فانه جسدي في المسجد ولا يخاطب الناس ولا يدا علمهم فيكون باسحق صوم وفي المعنى كونه في وقت
في العزلة والنزوع الذي يخفى في سره لا التورع بالاسحق والمكان فانهم ذلك وينبغي ان يرتفع من اذ
رجله ان كان واحدا جامعيا ومن تركه الناس ومن الناس وقتها ان قيل جامعيات في سائر
علم الاخرة ودرجات الصوفية سالكى طريق الاخرة والكون فيها فاعلم ان ذلك الموضع الثاني في
سبب الانتان لعمارة اهل العلم والجهاد وذلك بان يجتمع العارفين والنهادين الذين اجروا العزلة
في الناس والنزوع عنهم بالصحة والمخاطبة والمراجعة في امورهم والاشارة المشاير كصومهم في صوم
وغيره شيئا بالاسلام يحصل السلام التي هي المتروكة في ذلك الكثرة الذي سوادهم لسلكهم مع الناس
فمن العدة والركم والصبيح نصار الكون فيها عدل طريق واسحق حاله اسلم سبيل واد
انت ان قام اكثر تفحص العارفين بين الناس منهم لعمارة الله في باب الدين وقد اذام وشماعة
الحق لا والله حسن رسومهم ليقتدوا بهم فان لسان المال افصح من لسان المطالب فان قيل فما حال
المريدين مع الجهادين والراغبين بالصحيح ام يترقب لهم فاعلم انهم اذا كانوا تابعين على رسولهم الا
ويسيرهم الموروث عن سلفهم نعم اهل اخوان في الله تعالى واحصاء وانواعهم على عبادة الله في تلك
عنه عز ونور وانما تعلمه كمثل ما يشبع من زاد لبيان وعظمهم ان هم جماعة يتبايعون بالشر
والنقوى وسواصون بالحق والبرهان او في امورهم ومركوبه واخلوا اطيقتهم الموروث عن
اسلامه الصالحين فيكم هذا الجهاد المباح فيهم كغيره في باب الناس بلهزم داوثة وكذا في سائر
في حركتهم ويخبرهم في سائر الاحكام وافاته فان قلت فان اختار هذا الجهاد فما من ان يخرج من بينهم الى
مكان اخر صلاح يراه في نفسه وكثرت افه تدخل على صفتهم فاعلم ان هذه الواجبات والمراسم بمنزلة

اصحى

حصن حصين يتحصن بها المجهودون عن القطوع والسرقات وان الحاجب بمنزلة الصرايب وقدره
الشيطان عسكرا يقتله وتسلبه ذمتها ككيف حاله في خرج الى العزلة ولكن فيمن
العدو من كل جانب جعل ما شاء فاذا لم يبق له الا الضيف الالوم الحصن واما الرجل
القوي البصير الذي لا يغلبه الاغواء والسبوي عذبه الحصن والعبادة فلا عليه ما سأل
غير ان الكون في الحصن يحوط على كل حال فان قيل فما قول في ما يراه الاحزان في اذلاله
والاصحاب بالنفاق والتذكر فاعلم ان زياره الاحزان في امره تعالى من جوارحه بل انما
الى اعتدال مع ما فيها من هزله وما ايد صلاح القلب ولكن سترطن احد ايمان لا يخرج
الكثارة والافراط ان النبي صلى الله عليه وسلم قال لا يبرزه رجل اخر زرع غنم في حيا والاني ان
حق ذلك ما تجتهد في الربا والزمن وقول النغمة والغيبة ونحو ذلك فان قلت في سبب
على الترتيب عن الناس والنزوع ويعون على ذلك فاعلم ان الذي يكون ذلك عليك كسنة امور اخرى
استدراك او قانتك في العبادة فان في العباده شعلا وان الاستيناس باناس من علمنا
الانفاس فاذا رأيت نفسك تطلع في المقاتلة الناس وكلامهم من غير حاجة ضرورة فاعلم ان
ذلك سادة النزاع والبطلانية والادب في قلبه الطم عنده فتهون عليك امرهم ان لا يرحل
ننعت ولا يخاف صره فوجوده وخدمه سواد والثالث ستر انهم وتذكر ذلك وذكره عليك
فان سده وادكارا للثمة اذا لو رمها طوت بك في صحنه الخلق الال ماله تعالى والنزوع للعباده وحبسته
اليك والركم باب الناس الثلث الشيطان ثم عليك ما هي بجرارة الشيطان
وقهرو ذلك فخلصت احدهما ان يكون ولا يقطع فيه لمصالحه وابقا عليه بل لا ينفق الا بالملك
اصلا والثانية قوله تعالى ان الشيطان لكم عدو فاتقوه وعدوا الحفلة الثانية ان يجعل على ملايكه
ومنسب ابراهيم اليك ابراهيم والليل والطراف النهار يرمك سبها وادنت عاقبة فانه الذي سبى
ويتصدق بالملك الحن لا يخايظ ولا ينافق بل يشاقد ويؤاخذ كالنكاح واهل الصلابة واهل الوعة
في بعض الاحوال كيف تفقد منه فام يخاف ليطهه ويحرقه فلما قصته فلهذا مع سائر الناس
عبادة عامة ومساكنها الجهاد في العبادة والعمادة فانه فان لم لهم ومعه عليك اعوان

دفاع على عبادة الله تعالى في سائر الاحوال كما في سائر الاحوال

الادوية

عليك نفسك وهو انك لا اسباب ودخل ابواب انت عنها غافل وقد صدق يحيى
بينه والى الرى روح رحمت قال الشيطان فاع وادنت مشغول واليه الشيطان يراك وان لا تراه
لا يلابس ثقتة وهو لا يشاكر ومن نفسك لثان عليك عيون فاذا لا بد من جوارحه
كله فاعلم ان السن والملك فان قلت في باب الاحار للشيطان وما هي الى الوه
اعلم ان لامل الصناعة في عمله لسطر لوسين احدهما حال صفتهم ان الامير في ذلك الشيطان
سلكه على ما يراه في الشيطان كجلب سلطانه لملك فان سبقت بخاربه ومحاولة يفتن
لوسين وفتنك وريما نظرك في غيرك ويخرجك الى ارب اللبس بغيره فاد
وهو في مقابل اخرون الطريق المحجدة والقيام عليه بالذبح والرو والحالة ثلثت والى كبر
ان الطريق العدل الجامع في هذه ان يجمع بين الطريقين فتستعيد ما في الاعلان ثمة كما اراد وهو
الخاصي شره ثم ان رأينا يتقلب علينا علماء انه اسلام الله تعالى في حجة صدق في بيده
وخرقنا في امره تعالى ويرى جبرنا كما اننا تسلط علينا الكفار مع قدرته على ان يامرهم ثم شريك
الله تعالى ولا يشاء انه لا ينقر منهم ولكن يسلبو بعضهم بعضا لكون لاحتظ من الجهاد والصبر وحجبه
والشهاد كما قال تعالى وليعلم الله الاضواء ويختركم شهداء وقال تعالى ان احببتم ان
التيه وما يعلم الله الذي حاسد وملكه كذا ثم انما حاربه وقره فينا قال علماء ان امره انه
في ثمة اشياء احدها ان تتعرف وتعلم مكايده وجبله فلما يفسر عليك كالبصير اعلم
ان صاحب الدار قد احس به قر والثاني ان تتحفظ بدعوة هؤلاء فلا تخاف فتلك بذلك
ولا تتبعه فانه بمنزلة الجلب الناجي ان اذنتك عليه ولع بك واد وان ارضيت منه فكنت
والثالث ان تدبم ذكراه بل سبقت وتلك ولقد قال صلى الله عليه وسلم ان ذكر الله تعالى في جنب
الشيطان كان له كغيره في جنب ابن ادم فان قلت كيف تعلم مكايده وكيف الطريق الى معرفة ذلك

اصحى

اصحى

المذنب لكل شدة ذنبه وجاهله اذا طالع الملك ما يحكمه اربعة اشياء احدها ترك العباد
والكسب منها فقول سرف فعل والامام بين يدي ولا يتوسى ذلك وقد صدق داود الطائفي قال
من خاف الوعد فترط على العبد ومن طاع الله طاع الله والى ترك التوبة وتوحيها تقول
سوف التوب وفي الايام سنة وابا سب وسنى طيلة التوبة سبى وانما قاله عليا والاش
الحرص على الخلق والاستعمال والاعراض الاخرى تقول احاط العزى الكبر واما ضعف عن الاستياس
ولقد برهن من فاضل اخره مرض او هرم او فقر بعد اذ حرك الحرك في الدنيا والحرص على ما لا يتم
بالبرق تقول ايش اكل وايش بسى وبعد الشار وبعيد الصديق والاشي والاشي والاشي والاشي
والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
لم ادركه قيل وكيف اكل يا باقر قال ان اكله جاوز اكله والاشي والاشي والاشي والاشي
لا كرا اذا املت العيش الطويل لا تترك الموت والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
عليك انما طول الاصل واتباع الهوى لا وان طول الاصل والاشي والاشي والاشي والاشي
فاذا كسرت فلكر ومفط فلكر في حديث الدنيا والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
من ذلك وانما رقة القلب وصفته بذكر الموت والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
الدنيا ثلثة ايام اسم معنى في الجاهلية وفيه لا تترك ام لا ودم انت فيه فاشم ثم قول في در
رصد على الدنيا سالت سالت سالت سالت سالت سالت سالت سالت سالت سالت سالت سالت
لكم حقيقة الاسباع واحدة في الموت سالت سالت سالت سالت سالت سالت سالت سالت
نفس معنى غلبت فيها غلبت ونفس انت فيه ونفس لا تترك ام لا فليس لك الاشارة
اذم من نفس نفسا فاحسن الموت في النفس الاشارة في كل الاشارة والاشي والاشي
فما دري مند النفس الواحد الى الظاهر هل ان نبوت والى النبوة فلعلك والنفس الثاني موت
ولا تترك يا نفس بالبرق فلكل ما يتبين لثباتي اليه يكون فيك ضامعا والتم فضلا واسعي

الذنب

ان يتم الانسان بالبرق ليوم واحد واسم واحد او نفس واحد اياه كرم يا نفس ما مال في
لا حيا انا نجد من اسامة الشري نصير من ان اسامة لطيف اللال والله طو وضعت تورا
فطقت ابي ارفعا ولا لاله الا الله فطنت ابي اسما حتى يديك الموت والذي نفسي بيده انما
تعدون لانت وانا اتم بكون ابي فليس في ذلك ان نذره من ابي ابي في ربه قبله في اليوم
بعد موت ابي الامثال ابلغ فيما يحكمه كالرضاء وقصر اللال واما الحسد فانه الحسد المطاع
الباغت على الخطيات وانه الود الذي يتبلى به القير من الزور والعلما فضلا عن العاصم والبال
واعلم ان الحسد يبع حسنة استواء احدا في الطاعات لانه على كل حسد الحسد بالاحسان
كما في كل اثار الحسد والاشي فعل المعاصم والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
يتعلق اذا شهد وبغيا باذاعاب وشيئت المصيدة وحرك ان القلي اقر بالاسماء من
الحسد وقال ومن شر حاسدا اذا حسد كما في الاستعاذة من شر الشيطان فالشرم من الشر
والعنة حتى انزل من الشيطان والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
كما قال ابن سناك حره لم ازل انا اشبه بالمظلم من حاسد توك والتم من فاقده بل مع كل ذور
والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
بطول العنت تلك الوديع ولا تكن حريصا على الدنيا لكان فاحدا ولا تكن طامعا في شئ
ان سر ولا تكن حاسدا لئلا يبرهن الحاسد الحرام والحلال فليجاد يظفر براده
ويصر على عدو كما قال حاتم الاصح رحمه الله الطعان غريزي دين والعايب غير عابد والتم من فاقده
والحسد غير مضور قلت كيف يظفر الحسد براده ومراده ذوال نعم انه تعالي في عبادته
وكيف يصر على اعداءه ويم عداه الموضوف والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
لا ترضى والتم عند الموتة في المعاصي وان منها تبه وافات اربع احوال ان تصد العاصم
شرك في الخي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
وياسن ويشرك الاجتهاد في حرم تلك المنزلة واما ان يغفلوا في جهل واعبات النفس فيظفر

الذنب

فمن افطره والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
فما يشتره الدعاء ويحذ فربما يشيخ الاجازة في غير وقتها فلا يجد في غير وقتها
في حرم حاجته ومضوره والقائمة الا ان يظفر بالاشي والاشي والاشي والاشي
وربما يجاوز عن المذنب في معصية وملاك قال الله تعالي وادع الانسان بالشره والاشي والاشي
في حرم حاجته ومضوره والقائمة الا ان يظفر بالاشي والاشي والاشي والاشي
مشي سرفه من اكل وشرب ونسب وكلام وفعل ما اذا كان في العزى والاشي والاشي
مشي في ما يتبين ثم يقع في الوصف والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
كل طعام يقع في الوهم والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
سنة الحسد غير سائر الحسد التي تقع في كل وقت وفي كل حال والاشي والاشي
والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
احد حرام من الحق وبقي اللب عن معرفة ايات الله تعالي في حرم حلال ما يفرغ
الاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
المقت والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
قال يارب من انقضت فلكم اليك قال من بكر قلبه وغفلت له وصنق بينه فلكم
بيده وساء خلقه الثالث الحزني والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
على تبة على الكبر والحرص والخلو فان المكة لا يخرج منه تعالي من الدنيا حتى يريه الهوان
من اربل اسله وجاهده والحرص لا يخرج منه تعالي من الدنيا حتى يخرجته الى كسرة او شربة
والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
تعالي ولا يخرج الرابع البارد والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
روابي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي

لا يشتره حرمه وان حمله فلكم معرفة الحق وانما استاء تعالي واحكامه الذي يوصي بالاشي
كل من يشتره الحسد من الله تعالي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
عن ذلك في كل وقت والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
كثيرا ومن ذلك مما قاله من ذكروا فيقولوا والله الحق انما اكل فدا قال الله تعالي
انه ارادة العود للوقت المبرح في كل وقت والاشي والاشي والاشي والاشي
تعالي وعلمه في الزكرو اشترط الصلاح في الارادة فاذا ان ذكرت حيا حتى ياتي
بالي اوسعة تانية او يوم ما في كل وقت والاشي والاشي والاشي والاشي
فان قيده تاليت والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
في حرم حرام من حكم الاصل والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
الاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
الحكم في ذكر العباد والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
عليه ثم الاصل في العلم والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
بما وسد معصية حجة وصدا قصر الاصل في تعالي ولهم من الاصل لسرف يعلون والاشي والاشي
الحوية والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
فيه اوفى اتمامه صلاحه بان يقع بسببه في انه لا يعوم بها من الخي فاذ ليس للعباد
في صلوة او صوم او غيره ان يحكم بان يمتد اذ هو غيب ولا ان يقدر ذلك قطعا ولا بما لا يكون
صلاح بل لئلا ذلك بالاشي والاشي والاشي والاشي والاشي والاشي
ولا يتولى نفس ابي فاعل ذلك عند الاثبات الله وفيه من الاصل فيما في الصلاة والاشي
واما قالوا على ضرب من الاشياء لان العاصي والاشي والاشي والاشي والاشي

الذنب

الذنب

الذنب

الشيخ
الشيخ
الشيخ

فانها المجرورة اذا قدمت على الجمل الى معرفتها الى انما الواصل الواصل بالواو والواو في هذا
المجتمع التام ان للبياء العجز المجرورة اذ لا يدخل جملته بالقبيل يسائر الاعمال بل في المجرورة
اتمامه بالتوقيف والاستثناء فان قيل فلما جاز الحكم بالانها ووجه التوقيف في الاستثناء
في التام تقابل لفظة المجرورة بالانها واذ من قولها حال الانها ليس في المجرورة في قوله
المجرور في التام اذا هو يتبع في وقت من اوقات فغيره المجرور في قوله المجرور في قوله
ذلك انما لا يدخل العناء ولا يدخل في ذلك صلح ام لا فاذا وجد الاستثناء في المجرور
والتوقيف في العناء فاذا حصلت الادارة على هذه الشروط تكون في حيزه المجرور في قوله
هذا الامر وانه قابل جدا بما علم ان بعضه المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
واحد على غيره ووجهه في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
المسلم حاله فيه صلح فان لم يرد له العناء ولكن في يد المفسر انما هو عجزه في قوله المجرور
قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
بين من هذا المجرور واما فقد المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
صلح فان قيل كيف نعلم ان فيه صلحا او ضرا والصلح او الضر فاعلم انه عدل في قوله المجرور
المنع بذلك وعليه الظن في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
من المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
المنع عن المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
تعالى عن حق المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
بين التواضع والمجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
فمنه ووجه ما جاء في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
الخط فانه المعنى المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور

والعمل بها

التوقف

ركوب الورد
من غير توقيف

التوقف

ركوب الورد
من غير توقيف

التوقف

ركوب الورد
من غير توقيف

التوقف

ركوب الورد
من غير توقيف

والعمل بها واما التوقف فمضه التوقف قال شيخنا رحمه الله الوتر من التوقف والتماني
ان التوقف قبل الدعوى في الامر حتى يستبين له رده والتالي بعد الدعوى في حق لو في غير
جزء من توقيف في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
منه واما ما جاء في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
فاعلم ان ما خاطبه في العنى السبعينها والكبر اتقاه والوضوح في قوله المجرور في قوله المجرور
والوضوح اتقاه والمكره صرهما في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
والمركب والكبر في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
وضوحا وتوقفا والكبر في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
ان قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
نظرة مفرقة وانه حرر في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
منه ووجهه في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
فمطلبك في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
واعظمه في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
وجاه ووجهه في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
عباده في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
ان الذين ما يكون اموال المسلمين في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
الوام والشهادة في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
ان الله تعالى في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
سبيل وقال لا يسهل الا المطر من قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
الوام ووجهه في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
فذلكم في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور

والعمل بها

التوقف

ركوب الورد
من غير توقيف

التوقف

ركوب الورد
من غير توقيف

التوقف

ركوب الورد
من غير توقيف

التوقف

ركوب الورد
من غير توقيف

واستقامت الجمال والثالث ان اكل اطعم الشبه حرام وان اتفق لفضل خير فهو رده عليه
في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
ليس له في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
لا يدخل الاعمال في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
تاملت فوطر في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
هو ما يوجد في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
والشرا في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
بان المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
التمانية ان في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
فان الرجل في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
والاولى في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
فاذا يكون في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
الاسماء في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
شي وان في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
ان دخل المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
يدونه وانه في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
كثيره في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
شبه في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
وعليه في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
لا يشبه في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
الاولى في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
جزء في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور
ما شئت في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور في قوله المجرور

والعمل بها

في القول انو عليه ارام فاذا لم يفرق ان ماخذ الايمان الغضبية ارام فليس له اخذها للمسلم
لانك العقول فيها الابطسب وشقيق واستيقار القول بها في الحق المصوب في الكتاب
فان اردت معرفة حقيقته فكيف حاله ارام من كتاب احكام علوم الدين فخره رحمه الله
فان قيل ما يقول في حقايقه انما الشوق بغيره من العلم بآثاره وقدره على ما يفتقر
وقدره على ما يفتقر في معاملة الله وذلك حقايق الايمان فاما ان كان ظاهر الانسان الصالح
والسائر فخرج عليك في قول صلت وهذا قد لا يلزم في حق الله تعالى فخره رحمه الله
سور الظن بربك الرجل المسلم في الظن بالمسلمين فامورهم انما هو الاصل في هذه العبادات
ومرورهم بها من احد ما حكم الشرع وطامره والى انما هو الوجود وحقق الشرع ان ما اخذها منك
عن ظاهر صحتها وانما في الايمان يتبين ان حقايقه ارام بعينه وحكم الوجود ان ما اخذها منك
حتى يتبين على ما هي في حقايقه واستقصى عما لا يستقصى فاستقصى انما في حقايقه في حال الايمان
وقدره بغيرها عن ابي بكر الصديق رضي الله عنه ان الله لا يراه بل عينه فخره رحمه الله فقال الغلام كنت اذ كنت
في حقايقه في حقايقه ولم تسألني عن هذا الملبس فقال وما قصته فقال وقصيت يوما في ابي عبد الله عليه السلام
منه فبقيا واليه رضي الله فقال الملبس هذا هو الذي في العروق فاستقصى حقايقه هذا الملبس في حقايقه
الوجود من ما تقدم عليه ان كان لك نظري الوجود وحققه فان قلت كان الوجود كالحق الشرع وحققه
فاعلم ان الشرع موجود على النور والسموات قال عليه السلام ولم يعثم بالتحقيق المسمى السهلة
والنور موضوع على السهولة والاحتياط كما قيل الامر اصعب على الملقى من تحقه العيس لم الوجود
من الشرع ايضا وكما سماه في الاصل واحد لكن الشرع سبحانه الحكيم والارادة والارادة في الايمان
تقول له حكم الشرع والافضل الاحوط فقال له حكم الوجود اجمع بغيرها واحد في الاصل فان قلت
اذ اجاز الوجود والاستقصاء عن ابي حنيفة اشهد عليا ما اخذ في هذا الوجود وتعد الوجود
على صاحب الوجود اذ لا بد من بلوغه الى الطاعة فاعلم ان طابق الوجود شديد وان من
قصده سلوكه فخره رحمه الله فان قلت عليه في احتمال الشبهة والافلاطون في ذلك وهذا المعنى
صاحبه الكبر من اصل الوجود والسابقون الى جناب لسان ربه فاقصروا على ابي حنيفة في شره
انه ليس له شبهه فيها بحال فمن سمعت حجة الى بين شره الوجود الاعلى فقل ان يحتمل الشبهة

اللعنة

في القول انو عليه ارام فاذا لم يفرق ان ماخذ الايمان الغضبية ارام فليس له اخذها للمسلم
لانك العقول فيها الابطسب وشقيق واستيقار القول بها في الحق المصوب في الكتاب
فان اردت معرفة حقيقته فكيف حاله ارام من كتاب احكام علوم الدين فخره رحمه الله
فان قيل ما يقول في حقايقه انما الشوق بغيره من العلم بآثاره وقدره على ما يفتقر
وقدره على ما يفتقر في معاملة الله وذلك حقايق الايمان فاما ان كان ظاهر الانسان الصالح
والسائر فخرج عليك في قول صلت وهذا قد لا يلزم في حق الله تعالى فخره رحمه الله
سور الظن بربك الرجل المسلم في الظن بالمسلمين فامورهم انما هو الاصل في هذه العبادات
ومرورهم بها من احد ما حكم الشرع وطامره والى انما هو الوجود وحقق الشرع ان ما اخذها منك
عن ظاهر صحتها وانما في الايمان يتبين ان حقايقه ارام بعينه وحكم الوجود ان ما اخذها منك
حتى يتبين على ما هي في حقايقه واستقصى عما لا يستقصى فاستقصى انما في حقايقه في حال الايمان
وقدره بغيرها عن ابي بكر الصديق رضي الله عنه ان الله لا يراه بل عينه فخره رحمه الله فقال الغلام كنت اذ كنت
في حقايقه في حقايقه ولم تسألني عن هذا الملبس فقال وما قصته فقال وقصيت يوما في ابي عبد الله عليه السلام
منه فبقيا واليه رضي الله فقال الملبس هذا هو الذي في العروق فاستقصى حقايقه هذا الملبس في حقايقه
الوجود من ما تقدم عليه ان كان لك نظري الوجود وحققه فان قلت كان الوجود كالحق الشرع وحققه
فاعلم ان الشرع موجود على النور والسموات قال عليه السلام ولم يعثم بالتحقيق المسمى السهلة
والنور موضوع على السهولة والاحتياط كما قيل الامر اصعب على الملقى من تحقه العيس لم الوجود
من الشرع ايضا وكما سماه في الاصل واحد لكن الشرع سبحانه الحكيم والارادة والارادة في الايمان
تقول له حكم الشرع والافضل الاحوط فقال له حكم الوجود اجمع بغيرها واحد في الاصل فان قلت
اذ اجاز الوجود والاستقصاء عن ابي حنيفة اشهد عليا ما اخذ في هذا الوجود وتعد الوجود
على صاحب الوجود اذ لا بد من بلوغه الى الطاعة فاعلم ان طابق الوجود شديد وان من
قصده سلوكه فخره رحمه الله فان قلت عليه في احتمال الشبهة والافلاطون في ذلك وهذا المعنى
صاحبه الكبر من اصل الوجود والسابقون الى جناب لسان ربه فاقصروا على ابي حنيفة في شره
انه ليس له شبهه فيها بحال فمن سمعت حجة الى بين شره الوجود الاعلى فقل ان يحتمل الشبهة

الحجرات

الاستقصاء

ويصير عليها ويسلك طريق او تلك ليمان شرهتهم فاما اذا اقام بين الناس والحق ما لا يوافق
في ايامه فليكن عنده من له ليعلم عليها الاخذ الضرورية ثم لا يتناول منها الا مقدار ما يفتقر
الى الطاعة فيكون له عن ذلك ولا يفرضه ان كان في حقايقه فانما لا يتناول في حق العزير وقد
بلغني عن ابي حنيفة عن ابي حنيفة انما كان يجمع نفسه يوما ويؤمن بالله ما لم يجره في حقايقه
المهم انك تعلم انما في حقايقه على العبادات والاشي الصعبة والاطمان لا اكله اللهم ان كان حقايقه
او حرام على ابي حنيفة ثم قيل الرقيب في الطمان والاطمان فقلت هذا من طمانه ليطمان العبادات في الوجود
فيما يفتقر وما من يوم علمه حقايقه وحققه على حقايقه او له ايضا نصيب من الوجود على حقايقه في حقايقه
ما فتحه في حال ما يفتقر في حقايقه ارام فخره رحمه الله في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
الحسين والحساب والمقادير التي اجد العبد يكون ذلك اذ لا يكون ما هو عليه في حقايقه
ولا يحسن في حاله انما في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
بما سيراها فيكون الاخذ حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
وسومك وشركه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
وذنبه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
من طمانه ليطمان العبادات في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
عليه واليقين انما في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
تولد على في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
لستيقن على حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
ولا غدا في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
من طمانه ليطمان العبادات في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
كما لم يفتقر اليه وذلك ما قصده من هذا المقصود في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
المباح حتى يغير حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
والاشي الصعبة في حاله في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
ان لم يخذ ذلك المباح ينتفع بسبب من فرضه او في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه في حقايقه
واما القصد بان يقصد به العبد والاستعانة على عبادته اذ تعالى وسوان يذكره بعبادته ان لو امانه

من القول

من القول انو عليه ارام فاذا لم يفرق ان ماخذ الايمان الغضبية ارام فليس له اخذها للمسلم
لانك العقول فيها الابطسب وشقيق واستيقار القول بها في الحق المصوب في الكتاب
فان اردت معرفة حقيقته فكيف حاله ارام من كتاب احكام علوم الدين فخره رحمه الله
فان قيل ما يقول في حقايقه انما الشوق بغيره من العلم بآثاره وقدره على ما يفتقر
وقدره على ما يفتقر في معاملة الله وذلك حقايق الايمان فاما ان كان ظاهر الانسان الصالح
والسائر فخرج عليك في قول صلت وهذا قد لا يلزم في حق الله تعالى فخره رحمه الله
سور الظن بربك الرجل المسلم في الظن بالمسلمين فامورهم انما هو الاصل في هذه العبادات
ومرورهم بها من احد ما حكم الشرع وطامره والى انما هو الوجود وحقق الشرع ان ما اخذها منك
عن ظاهر صحتها وانما في الايمان يتبين ان حقايقه ارام بعينه وحكم الوجود ان ما اخذها منك
حتى يتبين على ما هي في حقايقه واستقصى عما لا يستقصى فاستقصى انما في حقايقه في حال الايمان
وقدره بغيرها عن ابي بكر الصديق رضي الله عنه ان الله لا يراه بل عينه فخره رحمه الله فقال الغلام كنت اذ كنت
في حقايقه في حقايقه ولم تسألني عن هذا الملبس فقال وما قصته فقال وقصيت يوما في ابي عبد الله عليه السلام
منه فبقيا واليه رضي الله فقال الملبس هذا هو الذي في العروق فاستقصى حقايقه هذا الملبس في حقايقه
الوجود من ما تقدم عليه ان كان لك نظري الوجود وحققه فان قلت كان الوجود كالحق الشرع وحققه
فاعلم ان الشرع موجود على النور والسموات قال عليه السلام ولم يعثم بالتحقيق المسمى السهلة
والنور موضوع على السهولة والاحتياط كما قيل الامر اصعب على الملقى من تحقه العيس لم الوجود
من الشرع ايضا وكما سماه في الاصل واحد لكن الشرع سبحانه الحكيم والارادة والارادة في الايمان
تقول له حكم الشرع والافضل الاحوط فقال له حكم الوجود اجمع بغيرها واحد في الاصل فان قلت
اذ اجاز الوجود والاستقصاء عن ابي حنيفة اشهد عليا ما اخذ في هذا الوجود وتعد الوجود
على صاحب الوجود اذ لا بد من بلوغه الى الطاعة فاعلم ان طابق الوجود شديد وان من
قصده سلوكه فخره رحمه الله فان قلت عليه في احتمال الشبهة والافلاطون في ذلك وهذا المعنى
صاحبه الكبر من اصل الوجود والسابقون الى جناب لسان ربه فاقصروا على ابي حنيفة في شره
انه ليس له شبهه فيها بحال فمن سمعت حجة الى بين شره الوجود الاعلى فقل ان يحتمل الشبهة

الاستقصاء

الحجرات

والله في عباد الله تعالى والاربابها وشركه ان الدنيا بلغ شوقها الى حدها كمنك راودتها وتغفلت
الكرة فيهما من العباد والمختلف فيها وان تكون من اهل النظم لا بصره كمن شرب الخمر ولا سواه
كمن شرب الخمر لا شرب الخمر من الدنيا لا يبقى ان تارها واما ان تارها كمن قال الخمر يراه
ان شرب الخمر من الدنيا لا يبقى ان تارها واما ان تارها كمن قال الخمر يراه
فمنك في عالم الدنيا لبيد على علمه وقل رب اعمد بكرم من اراد ان يلبس الظلمة والوقود
رب ان تصروف في النيران والظلمة والظلمة والظلمة والظلمة والظلمة والظلمة والظلمة
تعالى من شرب الخمر الخمر كمن لم يترك شرب الخمر واما الخمر فيك من الخمر فيك من الخمر
لو خالطهم وان يصعب في امورهم حتى يصعب في امورهم وان خالطهم في امورهم
ما ذابوا فيهم ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون
في شرب ولا يفرقون في شرب ولا يفرقون في شرب ولا يفرقون في شرب ولا يفرقون في شرب
المرن باره والغضب في شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر
الى التمسك ايام كمن لم يترك شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر
فلا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
البيات وهم في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
كلها في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
فمنك في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
سبح في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
اعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
الطعام والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب
على كل حال اسلم واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر
من اهل العباده اذن من في اول درجه الايام وشرب الخمر ولا يفرقون
ويصومون فيهم ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر

عن بعض الصالحين قال لا تجد من ارقم البصر حرا اذ قال ما زعمت نفسي المخرج الى العز
فليت الحاق اعدان الله على عقل من النفس لامه بالسنوه وعنده ما في ما لا يكون
ابدا وكلمها المستوحش في صوتها الناس للشيخ الهيم وسيع الناس بها مستوحشوا بالاعتيم
والهرو والارام فقلت كما لا اؤك البراهن ولا اؤك على عيبي فاجابت فاساتر الظن بها
فقلت الله تعالى اصدق فقلت لها فقلت لي العز والاعتيم في اول شب جالسه عزوت
اشبهها ما اراها فاجابت الى ذلك فقلت ما رب يبرهن سما في اسمها فقلت ان اصدق
بها كما تها فقول يا احمد انت عظمي على يوم يجمعك ايامي من شوقي ومراتي ومخاضك ولا شرابي
يا احمد فاني فقلت مرة واحده ففوتت منك وسيت مع الناس فقال مستهزاه
فكوت في شوقه وكرا عال ففوتت وطم الحرا في العز في ذلك العام فما ظن الهم في شوقه
الذم من بعد موت علي لم يكن احد وظهره عذوب الهم في شوقه ففوتت مع الناس
سبح في شوقه فقلت وحكي الله في العز والاعتيم بالسوء ووطن قلبك على ما جالستها بكل حال اسم ان
اعلم ان سمنه اصلا اجيدا واولها الحياه شوقا الى شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
الطعام والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب
على كل حال اسلم واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر
من اهل العباده اذن من في اول درجه الايام وشرب الخمر ولا يفرقون
ويصومون فيهم ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر

التعريف كمن
واحد كمن

المعروف

والله في عباد الله تعالى والاربابها وشركه ان الدنيا بلغ شوقها الى حدها كمن راودتها وتغفلت
الكرة فيهما من العباد والمختلف فيها وان تكون من اهل النظم لا بصره كمن شرب الخمر ولا سواه
كمن شرب الخمر لا شرب الخمر من الدنيا لا يبقى ان تارها واما ان تارها كمن قال الخمر يراه
ان شرب الخمر من الدنيا لا يبقى ان تارها واما ان تارها كمن قال الخمر يراه
فمنك في عالم الدنيا لبيد على علمه وقل رب اعمد بكرم من اراد ان يلبس الظلمة والوقود
رب ان تصروف في النيران والظلمة والظلمة والظلمة والظلمة والظلمة والظلمة
تعالى من شرب الخمر الخمر كمن لم يترك شرب الخمر واما الخمر فيك من الخمر فيك من الخمر
لو خالطهم وان يصعب في امورهم حتى يصعب في امورهم وان خالطهم في امورهم
ما ذابوا فيهم ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون
في شرب ولا يفرقون في شرب ولا يفرقون في شرب ولا يفرقون في شرب ولا يفرقون في شرب
المرن باره والغضب في شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر
الى التمسك ايام كمن لم يترك شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر
فلا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
البيات وهم في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
كلها في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
فمنك في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
سبح في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
اعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
الطعام والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب
على كل حال اسلم واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر
من اهل العباده اذن من في اول درجه الايام وشرب الخمر ولا يفرقون
ويصومون فيهم ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر

فان حصل لك الشوق الى شرب الخمر والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب
فمنك في عالم الدنيا لبيد على علمه وقل رب اعمد بكرم من اراد ان يلبس الظلمة والوقود
رب ان تصروف في النيران والظلمة والظلمة والظلمة والظلمة والظلمة والظلمة
تعالى من شرب الخمر الخمر كمن لم يترك شرب الخمر واما الخمر فيك من الخمر فيك من الخمر
لو خالطهم وان يصعب في امورهم حتى يصعب في امورهم وان خالطهم في امورهم
ما ذابوا فيهم ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون ولا يفرقون
في شرب ولا يفرقون في شرب ولا يفرقون في شرب ولا يفرقون في شرب ولا يفرقون في شرب
المرن باره والغضب في شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر
الى التمسك ايام كمن لم يترك شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر وكذا الارض في شرب الخمر
فلا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
البيات وهم في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
كلها في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
فمنك في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
سبح في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
اعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
الطعام والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب والاشباب
على كل حال اسلم واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر واصغر
من اهل العباده اذن من في اول درجه الايام وشرب الخمر ولا يفرقون
ويصومون فيهم ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر
واعلم ان شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر ولا يفرقون في شرب الخمر

الغرض

المعروف

و عند العالم بهم موجودند بر وجهی که این عالم است یعنی عالم نابنده ایضاً است
یا بنده خود نیستند و این سبب است اول را که عالم است بنده این لوازم آن مخرج
می مانند لیکن وجودی که این است که اعتبار است از اعتبار ذاتی و یعنی بود و نیستی
که حضرت ذات است در این عالم و وحدت غیر از آن است و در این مطلقاً است
هم در واقع و هم در علم و آنکه شیخ صدرالدین میفرماید که در این عالم که این است
و بعضی عقل در عالم این که عقل کل است و بعضی در این عالم که نفس علی است
و بعضی در این عالم که جانی در سایر افعال تا آدم عالم است و فلک قر که کل عقل
مستقیم میشود و تا در حقیقتش با آن ترسیم نمیشود که روح او از آن است
فراوان است که فیض از جوی در آن نمیرود باقیه ایشان متروک میشود و ما موجود
یعنی خود را می یابند و خودشان شعور حاصل میشود و حیوة که عبارت از احساس
و شعور است در این عالم می شود و پیش ازین یافت و شعور ماسات عقلی
سببی حکم احساسی روح دارد متقوی پس و آن متقوی با قوتش در این عالم که این است
و کما در عالم است وجود و فروع آن از کتب معلوم است و در شرح ایضاً مکتب سببی در آن
رفته و در این مکتب در اقتضای اولیست آدم لفظ حق و وجود را یعنی بودگی
حق میگویند یعنی ثابت و پاینده که تغییر نمیشود از او و این است که صیغه مصدر است مبالغه
اسم فاعل جن فاعل مبالغه عادل و وجود بخدمت تبدیل شود و قلب حقایق حال است و وجود که
معدوم شود بر اول وجود است از او تا با اقدام وجود و پیش از تقابل هر دو وجود و این است
و بعد از وجود خود را بود و فنا و تعلق او و بیشتر اوضاع و نسبت است در اول جمله جهانی
و امور نسبی عدلی نه تنها وجود است که دلیل بر منی است آنکه در کل شی با کمال و تبه
ضمیر را و این شی میدارند تسیم حقیقه و اس فیصله است شش از حق یعنی ثبوت

موجود

و عند العالم بهم موجودند بر وجهی که این عالم است یعنی عالم نابنده ایضاً است
یا بنده خود نیستند و این سبب است اول را که عالم است بنده این لوازم آن مخرج
می مانند لیکن وجودی که این است که اعتبار است از اعتبار ذاتی و یعنی بود و نیستی
که حضرت ذات است در این عالم و وحدت غیر از آن است و در این مطلقاً است
هم در واقع و هم در علم و آنکه شیخ صدرالدین میفرماید که در این عالم که این است
و بعضی عقل در عالم این که عقل کل است و بعضی در این عالم که نفس علی است
و بعضی در این عالم که جانی در سایر افعال تا آدم عالم است و فلک قر که کل عقل
مستقیم میشود و تا در حقیقتش با آن ترسیم نمیشود که روح او از آن است
فراوان است که فیض از جوی در آن نمیرود باقیه ایشان متروک میشود و ما موجود
یعنی خود را می یابند و خودشان شعور حاصل میشود و حیوة که عبارت از احساس
و شعور است در این عالم می شود و پیش ازین یافت و شعور ماسات عقلی
سببی حکم احساسی روح دارد متقوی پس و آن متقوی با قوتش در این عالم که این است
و کما در عالم است وجود و فروع آن از کتب معلوم است و در شرح ایضاً مکتب سببی در آن
رفته و در این مکتب در اقتضای اولیست آدم لفظ حق و وجود را یعنی بودگی
حق میگویند یعنی ثابت و پاینده که تغییر نمیشود از او و این است که صیغه مصدر است مبالغه
اسم فاعل جن فاعل مبالغه عادل و وجود بخدمت تبدیل شود و قلب حقایق حال است و وجود که
معدوم شود بر اول وجود است از او تا با اقدام وجود و پیش از تقابل هر دو وجود و این است
و بعد از وجود خود را بود و فنا و تعلق او و بیشتر اوضاع و نسبت است در اول جمله جهانی
و امور نسبی عدلی نه تنها وجود است که دلیل بر منی است آنکه در کل شی با کمال و تبه
ضمیر را و این شی میدارند تسیم حقیقه و اس فیصله است شش از حق یعنی ثبوت

و کما در عالم است وجود و فروع آن از کتب معلوم است و در شرح ایضاً مکتب سببی در آن رفته و در این مکتب در اقتضای اولیست آدم لفظ حق و وجود را یعنی بودگی حق میگویند یعنی ثابت و پاینده که تغییر نمیشود از او و این است که صیغه مصدر است مبالغه اسم فاعل جن فاعل مبالغه عادل و وجود بخدمت تبدیل شود و قلب حقایق حال است و وجود که معدوم شود بر اول وجود است از او تا با اقدام وجود و پیش از تقابل هر دو وجود و این است و بعد از وجود خود را بود و فنا و تعلق او و بیشتر اوضاع و نسبت است در اول جمله جهانی و امور نسبی عدلی نه تنها وجود است که دلیل بر منی است آنکه در کل شی با کمال و تبه ضمیر را و این شی میدارند تسیم حقیقه و اس فیصله است شش از حق یعنی ثبوت

سیان نامی

که اگر چه واحدی است بعد از مراتب اعداد و است من تحت الطور اما با جمیع مرتبه و کلیه مرتبه
با یکی و خاصیتی مخصوص میگردد یک عدد فزونی و کمی و زوج و یکی و سجد و یکی و عظمی و عدلی
خاسته در خصوص میگوید فایده الواحد العدد و فصل العود الواحد من الحاد و حقیقت و حقیقت
در مراتب و مضامین مختلفه و حقیقت الحاد و احکام و آثار و خواص باشد چون الحاد حقیقت
ظاهر در جرمه و اختلاف در صورت و آثار و این از بدیهیات است این یعنی هر یک از
باشند در صفت فرق فراوان باشد و اتفاق حکماست که صورت فاعل است
و ماده قابل و احکام و جوهر تابع صورت و مضامین که کشون و احوال و جوهر
حاکم صدر الدین فرماید و مطلق الطور حکما لا اسماء و مطلق الطور عینا الموجود
و چون ظاهر صبر کشون و جوهر است فلا تفریق فی غیره فیه و تا تفریق در مرتبه طوریست
نه در نفس و جوهر و سطح جزا در حقیقت تأثیر نیست فصل چون این تفریق است
معلوم شود معلوم کرد که احاطه و تفریق و الی و وحدت در کثرت در معنی و ابره
و معانی آیات و احادیث که درین باب نازل شده من و هر معلوم کرد و چون اول
والآخر و الظاهر و الباطن الله نور السموات و الارض و منور علیها انما نوره فانها نوره
و نور وجه الله و الله کل شیء محیط و کل اقرب الیه من جبل الوریق و کل شیء الاقرب الیه
و کل لا تبصره و کل شیء الاکثر الا وجهه اصدقی کلها تا لها الشاهد قول الله الاصل شیء
ما خلا الله باطل لو دلیمت جبل لسط علی الله انت الظاهر فلیس نورک شیء و انت الباطن
فلیس نورک شیء و الله فی قلبه المصلی و الله بیکم و بین جاریکم و انما ان در قرآن
و حدیث بسیار است اما در اکثر این آیات و احادیث تمیز و تمایز میان جانب مطلق و تمیز
ثابت است خصوصا در آیه ما یکتون من نحوی ثلثه الامور بهم و لاجنه الامور سادسهم
و لادنی من ذلک و اکثر الامور معهم اینها کما نوا بد آنکه مراتب علم امر حقایق است

بوارده
نفس

ظن

ظن و علم العقین و عین العقین و عین العقین و عین العقین فنی چون علم باقیه و اولی
و حسن الظن بعارفان و محققان و عقیده ایشان چون کسی که بقطبیه یا بقیاس ظنی و آنکه در میان
سیب است علم العقین خاسته بر این عقیده یا بدیهی است که کشف حاصل شود چون کسی که در
از باع بشنود سیم عین العقین چون کسی که سبب جزا بدین علم است چون کسی که سبب
پنج حقیقت عین العقین چون کسی که سبب جزا بدین علم است چون کسی که سبب جزا بدین علم است
چون بدیهی است این کلمات است چون بدیهی است این کلمات است چون بدیهی است این کلمات است
استیحا گاهی در مقام علم بر مطلق ازین و در مخرج و کتب حقیقه علیه و اب و با سبب
تا سبب مطلق ذات که مقام حقیقه است و مخصوص با کار اولی است ربه و فی غیره
آی تجلیه زیرا که توانی کلمات دایمه موجب کمال علم و جزا علم است فواجبه کمال کتب حقیقه
و با دون این عیان فرود و نسبت حقیقه علم باشد زیرا که سبب جعل هیات و بقده است و کمال علم
هو حقیقت بر آنچه با معلوم بر اول حکم ما به الهیه و الامتياز و غیره تا به الهیه و اول حقا حقیقه
تا کردی ان ندانی ان کلام حواء ان انوار است با نظام عقل کردی عقل اولی کمال
عشق کردی عشق را برین حال کنتی بر ما ان معنی میس که بدی ادر که نور خود را این
سخ صدر الدین فرماید و تفاوت درجات العباد است بعد از تفاوت خلق حکم با حقه العالم با علم
و انه الورد القوی الرابع افضل الذي هو البعد اشد المشارة الیه با حکام ما به الهیه و الامتياز
و اتحاد در عرض صوفیه است نه آنکه دو چیز منافی بر یکدیگر است چون حال است حقا بلکه صافه جزئی
با کلی و مطلق با مقدر بعین و امتیاز است با صافه فیود جزیه و اتحاد در اول ان اثر اولی
لا حکما و انما و حکم تا و احصا محتمل اما امکان است به انعام آن حقیقت چون محتمل انوار کواکب
در نور شمس جزا از آنکه نور شمس است میان بود و اولی است سید روحی حکم در دو عالم
عدا هرگز شده و الله اعلم ان الحدیث اذا قرین بالقدم لم یتم له امر حق بکلی کرد و صافه قدم
سرسوز و صافه عادت و اکظم و ان الحاد و الصملا انما و المستی و الغایه روال عن اللطیف صافه
حکما علی الودام و الاستمرار در لطیفه انما به عارضه یعنی با هیته و حقیقه ظاهر و سرسوز و با باشد

از حدیثی است که در آن آمده است که اول و نسبت بسیار معلوم شود که ادراک با آن بوده
چون این صفت که صورت با مدبر است و از غایت صفات نامیده است یعنی نورستی که در
بسیار اوقات و اشکال و بینه و حجج بر آنست که موجودات معلوم است و از آنکه شیئی ادراک او محال
اگرچه محال بر او غایت باشد من حیث العلم و الادراک اما اول و ثانیه توسط غایت
و دوام ظهور است که اگر این نوعی صفت باشد در غایت ظاهر که در ظاهر ظاهر است
ولی در این صفت در صورتی که ذات خود را در این صفت که در ظاهر و غیره است
اگر چه در صورتیکه حال بودی شفاعت او که در غایت بودی که این صفت که این صفت
نمودی که در غایت بودی که در غایت بودی که این صفت که این صفت که این صفت
و این ادراک اول است که تحقیق میکند چه در این صفت که این صفت که این صفت
بسیار است که در این صفت که در این صفت که این صفت که این صفت که این صفت
فشان من احقی عن طلق شده ظهور و احب استراق نوره و شمس علامه که در کتب
الرحمیه و الغایه ظهور و فرقه که بالانصار و الا انصار عرق ایم و آب طلیع
در جمالی و غیره محال ای بر این صفت که در این صفت که این صفت که این صفت
و این شعور و اجلیست در معرفت و خود که احی جان است و حصول کلید این کلید است
ولا یحیطون به علم و حصول بعضی از آنست که در کتب و کتب دانی و نشا و حلدی
و سایر و حقایق یکس که در کتب و او فنا نیست در بارگاه کربلا چون من زنده و در این صفت
عانی من باشد که روی از حق جان نامحرم و بینه روی و دست جز عانی جان که در کتب
چون قدم در جهت دانش کند چون که در کتب است که در کتب است که در کتب است
در کتب و احاطه دانی و معرفت حق باشد و خود و هر که اند اول تمیل کرده اند ما حاضر
در روح خود که جسم و جسمانی و در غایت است جمیع ذرات بدن و دخول و خروج و اتصال و انفصال
و چنانچه در حلال و حلال و مظهر و هر چه از صفات و احوال است که در کتب است که در کتب
و صفات است بی چندی ذات جان و معرفت و سرین احاطه است که در کتب است که در کتب
که حق تبارک و تعالی ذات باشد و این صفاتی که در کتب است که در کتب است که در کتب

ادراک

از حدیثی است که در آن آمده است که اول و نسبت بسیار معلوم شود که ادراک با آن بوده
چون این صفت که صورت با مدبر است و از غایت صفات نامیده است یعنی نورستی که در
بسیار اوقات و اشکال و بینه و حجج بر آنست که موجودات معلوم است و از آنکه شیئی ادراک او محال
اگرچه محال بر او غایت باشد من حیث العلم و الادراک اما اول و ثانیه توسط غایت
و دوام ظهور است که اگر این نوعی صفت باشد در غایت ظاهر که در ظاهر ظاهر است
ولی در این صفت در صورتی که ذات خود را در این صفت که در ظاهر و غیره است
اگر چه در صورتیکه حال بودی شفاعت او که در غایت بودی که این صفت که این صفت
نمودی که در غایت بودی که در غایت بودی که این صفت که این صفت که این صفت
و این ادراک اول است که تحقیق میکند چه در این صفت که این صفت که این صفت
بسیار است که در این صفت که در این صفت که این صفت که این صفت که این صفت
فشان من احقی عن طلق شده ظهور و احب استراق نوره و شمس علامه که در کتب
الرحمیه و الغایه ظهور و فرقه که بالانصار و الا انصار عرق ایم و آب طلیع
در جمالی و غیره محال ای بر این صفت که در این صفت که این صفت که این صفت
و این شعور و اجلیست در معرفت و خود که احی جان است و حصول کلید این کلید است
ولا یحیطون به علم و حصول بعضی از آنست که در کتب و کتب دانی و نشا و حلدی
و سایر و حقایق یکس که در کتب و او فنا نیست در بارگاه کربلا چون من زنده و در این صفت
عانی من باشد که روی از حق جان نامحرم و بینه روی و دست جز عانی جان که در کتب
چون قدم در جهت دانش کند چون که در کتب است که در کتب است که در کتب است
در کتب و احاطه دانی و معرفت حق باشد و خود و هر که اند اول تمیل کرده اند ما حاضر
در روح خود که جسم و جسمانی و در غایت است جمیع ذرات بدن و دخول و خروج و اتصال و انفصال
و چنانچه در حلال و حلال و مظهر و هر چه از صفات و احوال است که در کتب است که در کتب
و صفات است بی چندی ذات جان و معرفت و سرین احاطه است که در کتب است که در کتب
که حق تبارک و تعالی ذات باشد و این صفاتی که در کتب است که در کتب است که در کتب

ادراک

از روی تحقیق در خصوص اجناسی بان کرده که الحیث عند نفس طیب و الطیب عند جسد
پس نیست و طیب عارضی و افسادی باشد و لکن عقول است و با هم را ازین شکی حاصل نیست
پس این معانی تخیل اولیست که نور افق است که از محسوسات که از حس بر اشیاء موجود اند بر اشیاء
و پدید می آید و از برای آن که نور را از غشی غشی و شوی نور وجودش در بقدرت
او همان نورست و بقدرت جسد ارجح است و نور آفتاب سوی اصل نورش باز آید و بقدرت
نور است و نور و نورش با هم در یکجهت بر روی زمین با هم در یکجهت است و نور آفتاب و نور
جسم است که آن یک بعضی است و نور و نورش با هم در یکجهت است و نور آفتاب و نور
او که بقدرت من غلبه اگر قریب است یا بقدرت نور و نورش با هم در یکجهت است و نور آفتاب و نور
جسم است که قریب است و نور آفتاب و نورش با هم در یکجهت است و نور آفتاب و نور
موسم است که محیط و محیط با هم در یکجهت است و نور آفتاب و نورش با هم در یکجهت است
نور آفتاب و نورش با هم در یکجهت است و نور آفتاب و نورش با هم در یکجهت است
در آفتاب نور است و نور آفتاب و نورش با هم در یکجهت است و نور آفتاب و نورش با هم در یکجهت است
بمثال صورتی از جانب در آن خیال مرکب است نه نور که چون تحول حق در صورت در مقام
حکایت در محسوس و در دست و در کتب المله در حق تحقیق نموده اما ظاهر این است که
نه کلی جامع در مواضع و در تحقیقات او نمودار شود و مواضع وجودی میان معانی قیومی است
و قیوم است که قائم بذات خود باشد و اما در مقام بر مثال قیام از ارض و در ارض و در ارض
نه سلب است و نه اعلی اعلی تعالی است نه عن المعرفه و علو کبریا و این قیومیت را با انساب
و شعاع آن در سیر نورانی تعبیر کرده اند که شعاع آفتاب و سیر نورانی فانی شود و در مقام
ظاهر که در آن یکسان آن تعالی است که در آن شعاع معدوم شود و آن شعاع موجودی است
حاکم خود بلکه در ظهور آفتاب است در وجه تعالی چون ظهور صورت در آینه بجا آید و بی الصورة
و سلب فیضان حق زاید و انصالی تعالی و انصالی از اقیانوس است و در مقام تعالی و نور او
حکایت کرده اند پس موجود است و اما حق حکم شعاع است با اقیانوس و در وجه تعالی است و نور او
نمایش است که در حق وجود و در کثرت در نمود است نه مراد آن می نماید عین بود دست

در این باب

لکن باید دانست که اصوات و وجود حقیقی مانع غایتها و تعینها که امور اعتباری و خط موسوم
فاحصل است همان وجود و عدم و بذات خود عدم محض است و امر زاید بر طرفین خود است و تعینها
بجای و تعالی است در این امور موسوم قوی و معنی او این است که امر از تعین که بقدرت وجود را موسوم
و که در موسوم خوانندگی کاری و یکی حقیقی است که بقدرت موسوم بلای موسوم که در او با او یکی بود
و این موسوم یکی بود که در زمانها جدا مانده من و نور و نور جدا مانده نه آنکه حقایق موجود است که با هم
و صورت معلولات حق است امور و معنی و باطل باشد حکم مشهور از آنست که موسوم است بلکه
حقایق موجودات که با هم است از تعین او کمال است و شناخت وجود حقیقی و بود او را از تعینها
موجودات عینی و ظاهر وجود است همچنین مثال موجودات علمی و باطل وجود دست راست با عالم با آن
معلومات شناختی است در خصوص فرموده جماعی الا قائل و القابل من فیضه الا فیض و نور حقیقی
عبارت است از آنرا تعین وجودی معنی یا نیست که نور است با هم معلوم که از تعین او در دست
و در حق است میان او و تعین و لکن وقتی که نور وجود است و نور وجود حقیقی او و اصوات و وجود حقیقی
و موسوم بخاطر شعاع می بینند زاید و در حق است که در حق تعالی است علمی طرفی ششوی است بر اید
و شعاعی از این نور با هم در این ابراز حالت اشیاء است که در این است که با هم در دست
بلندی را که در آن است و اگر شعاع در خصوص فرموده که در تعین الا تعالی را که از وجود او در
خارجی و ظهور است نه بود حقیقی و حقایق است با هم در تعین خود است که با هم در تعین خود و الا
که با هم در حال است و در ابراز خود در وحدت صرف و عدم کبریا و در تعین الا تعالی
نسبی و اکنون نیز همان تعین علمی است که در تعین وجود و تعین العلم شعاعی است که در اید
فان قلت انما واحد بوجوده و ان ابتداء عینی هر دو با هم و لکن هر دو در حق فری و واحد و العلم
بشده ثانی و تحقیق این مسئله فراد الا تمام او یکسان در ذرات است و عبارته و انی نیست
تمام الفضا و ما فیها و ان الله الهادی و در جسم مانع اهدیت و هدایت است و احدی نیست
که در موسوم کثرت باشد حس و عقلا و فرضا یعنی حقیقت شرط ناشی است که مستطیع است اعتبار است
باشد و لکن در تعین احد در حق سوا هم احدی است که با هم در تعین خود است و چون احدی است
و الصمد هو الذی لا یحرف له و انما فی حقیق اصل سست و تحقیق است که حق تعالی مخصوص احدی است و مکان

و اگر کسی که همه جهات و خلوات از او خالیست تعظیم محض باشد پس چون محیط است محیط
و خلا و جوف درو حال تا حد او در حال و در هر چه از آن در مکانی از مکانی که آن را در حال
بهر در تو کم و در میان نه ای خدای بی نهایت جز تو نیست چون تویی بی حد و غایت جز تو نیست
سج خیز از بی نهایت بیستی چون برینا نیکو ما ندکی و این حمدت را بجز او روح خلاقه عظیم
و این اتمت شکلاست بجز در او چند زو که درین سج گرب و جودی لازم می آید بگو خود خالیست
بی نشان از بی دانسته علال و جودی لکن کلمات را خواهر باقص است که اضافه آن در آن کون
محض و غیر مطلق است بر وجه اضافه آن کلمات شرح و فصل بخیر میگذرد لکن ترست که اگر کجا
تا معرابت و نظایرت و جمع ذرات موجودات برتیم که ترست باطن بیست بعد باطنی
السوات و ان منشی الالبیح که اگر در طریق کمال از کمال است میان شسته تفرید یا بیشتر
با جمع بینا سطحی الدس برید کل تفرید بکون عن الکلون لها ای الحفزه الالویه هو جلال الالوان
قلیدر حال من قائل سبحانی از داده التفرید علیه و استغناها ما لکنیز المطلق مجرد الی ان باشی می گوی
و در دانی از خوان باشی یکی خود را صفتی کند و با بیت توحید خدا بود کانت و کشته کرد
کلامه و احاربت است اکثر قریب تر نیست بدین کم فیه لیس کلمه شای نودی ان بود که
من فی انی و من جو لها و بسی فی الله رب العالمین و عقل جزئی در حق و مجردات صفیات
تسوی راه می زد بلکه از آن وجود هم میگذرد صفات سلبی که هر سه ترست و صفات توفی
بشکله بینا قبول میگذرد زیرا که اشیات و سلب صفتی از شئی موجود است بر موقر و جوف
بیره اقتضا و لا اقتضا پس چون حقایق کردات بعمل جزئی بدرک نیست اقتضا و اشیات سلب
که مقتضا و حقایق است بعمل جزئی بدرک شود اگر در عمل موقر موضوع بود که قیود و جز
جزوات و توفیق بر انظار عارف از تو و جزیه و اقتضای کلیه لای الشئی لای عرف باقیان
من حیث المفاخره و کتب و در اضافه و اصناف و افعال حق است که جمع صفات و افعال
کاملا و ناقصا صفات وجود است و اضافه آن صفیات و عایشهای فی الودا حقایق مجاریب
در حقیقت همه او صفات کمال است و نقص در آن با شئی از اضافه لکن عدیست و نقصان
و شردان از عدید است در هر چه بطور می آید یا اثر حال است یا جلال و هر دو مندرج است

در کمال اسمایی که ظهور و سید ایتیمت و محبوب اهل کما حاجت ان اعرف خلقت الخلق
و شرد بعضی اعتقادی نیست با تمام ابدان و هر است که اثر ان او را طایفه نیست عاقل و اجلا
و کما نیست با موجود حکیم عن حکمت و محصور است و لکن احسن مطلق در جمع موجودات است
که الادی احسن کل شیء قلیدر و ما خلق السماء و الارض و ما بینها با طلاء و غیره ما بینها و احوال
تخصیل بد که غیب است حق و باطن او بیخ و ج قابل استار جسمی و عقلی است با طریقی
لا بد که الابهار و لکن ترائی و اقبال ان قوتان در حال و حال با همان ای نال از زبان ایزد جان
سید باقی است و تو بهائی درون جان و بیرون بیانی و با اختیار عدل نیستات و باو بجز با شیبانی
و انجا و اسم ظاهر که نور مطلق است و منبسط بر مابهاست که ششون با طریقی است با باطن حق
جمع اشادات عقلی جسمی راجع باوست حاکم امام عزالی گوید فلما اشراره الاله و سرخ چند که بد
سویطایه و لا سوا الاله و عزالی گوید که بر کما و شسته برست لکن جان و جانان در اول و دوم
حق و درون جان و در حال تم تویی سر که کون ان نه و ان هم تویی و دومی را خست و در حضرت تو
سند عالم تویی و قدرت تو و بسج صدر الان فرما بد کل ما درک و بری بای نوع کما ان انواع
از درک تود حق ظاهر حسب شان من سكونه العاصیه حیوانه و نموده ظاهر حق حیث لمدارک الی
سوی حکام تکلم ششون مع کمال احدیه فی نفس احدی الاهدیه الی منی منبع کل وجوده و کلمه و باطل
در کتب و ظهور و بطریق فایم و انما اهدیه العصوره الجسدیه الی بدرک لبرک و کون الفاعل
المعدود لخلق العصوره الجسدیه امور اعینیه غیر بدرک که کما لبعنی الفاصل من الظل و الشمس و السواد
و البیاض و اللطیف و الکثیف و العلیب و الرخو و کل برزخ بین امرین غیر صفا بدرک
حکیمه ظاهر و سوسیب لایله لاد ان التواصل المبرزیه منی الشون الالوده و ان شیت بعضی
خاسر به شیخ در خصوص نموده فایم محسوس و الما یقول انه مطلقا بر او که بدر کانت
حسی عرض است و اشیا حق جمع فرق است که حق عرض نیست و انما بر و حقیقت حق حق نیست
در ظاهر است و در باطن و نه در جمع بینها و تفرید مطلق که مقتضا کمال و است است و در کلمه
مترجمه است صلی الله علیه و سلم النساء لکمالی منور و حق فیمن اولاشاهد الحق مجرد عن الملواد
ابدان فان الله بالذات حق عن العالمین فادکان الامر من عند الوجود متعنا و لم یکن الشهاده

الان في ما مشهوره الخ في النساء اعلم الشهود وادلكه ودر منوجات فرموده لانه كذا
لاني الدنيا ولاني الاخرة وليس ادراك البصر الا الروية ويراها في ادراك حواسه ودر حجاب
لانها في فرموده وبعين عقل شئ في الطهور ما هو الا شئ في ذواتها كسائر اجسامه بل هو
والاشياء اشياء وادراكها في كليات فرموده كذا في الكون غير الكون لا يعوم الاله وكتب في
الكون وكتب كذا في الكون لا يخل بمهوك كما في صورته ولا يخل بالصوره من غير ان يمتد
ما في صورته ودر معني الخ من حيث الطهور وبعينه من حيث الذات مولانا فرمايد كذا
كفي در بابين كاه كه تافه وكيه عفا سوي نوزان نبي ان ذواته من اي برهانها ودر شش
انواعي في شش باطنه من نور چشمه كذا في شش في صورت حضوره بهاي خورشيد آري
كه من وكم ان ذكي كه من حيث ذكي حضوره بهاي خورشيد آري ودر صورت انوار آري في حال
وشرقي ال در وجوده حيث كه جان برتست از خورشيد جلا كذا في شش آري
وجوده جلا خورشيد است عبادان صغ و قهر است ودر واقعته است انوار است
عدم اينده را آيينه ودرست در آن صورت كه در نفس كمال است در عينه انوار است ودر حال
سران چيزي كه در عالم عبادان است حضوره بهاي ان جهان است ودر عبادان صغ و قهر است
خورد و اشاره ما به است كلام الجليل السلام كمال الاضلاع في الصفات نكو كذا في شش
كه التوحيد الساطع الاضلاع ودر ان توحيد هاله واهل معني نكرات وديا افرات است
وكال در جمع الجمع است كه الجمع بدون التفرقة ودر التفرقة بدون الجمع يعطيل ويال است كلام
الابن في التوحيد ودر ان جملة نحو الموسوم مع المعلوم كبريا في شش ودر حاله ودر مقام
مقام ودر وقت العلو كذا في مراتب توحيد وادراكه ودر حقه ودر حقه فرموده انوار است
مراتب التوحيد كتمام ولايات است جاريه توحيد نوافل كه كذا في ظاهر وجوده ودر صفات
ودر وقت التوحيد كه كذا في باطن وجوده ودر صفات روح ودر صفات وجوده ودر صفات
النفا كذا في كمال است ودر ان ودر صفات كذا في كمال است ودر صفات ودر صفات
اورا كه كذا في كمال است ودر صفات كذا في كمال است ودر صفات ودر صفات
جمع است من مراتب اللغات بدون تعدد كما في او الجمع بينهما ان كمال اطلاق است ودر مقام اوادي
كه باطن مقام تواب ودر مقام سائر انبياء ودر صفات ودر صفات ودر صفات

علي رضي الله عنه
علي رضي الله عنه

وآخر

وآخر من ان مقام اشارات لطيف فرموده ودر مقام مقام مخفي زده ودر مقام حجاب
مخفي ان فرموده ودر مقام مخفي الدين خود اذعان ان كذا في مقام مخفي است ودر مقام مخفي
الكل في مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
وخرافات ودر كذا في اظهار ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
اعلم نفس سايه ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
واطلاقي موجب سعادت وكمال است يرا كذا في احوال ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
ترا بر در در رايه ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
وكذا في سائر ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
الكرهات ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
وغيرها الينا وان من شئ الا عندنا خزائنه وكنهه ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
تا ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
مخصوص بطاينه را كذا في انوار حجاب ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
اسهل مقام ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
سوان تمامه ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
ووجوده ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
الافواه التي لا تغتر عن من قامت به واهمال ان مسائل ادراسه است كه في مقام
بواسطه ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
ان كذا في مراتب ادراسه كذا في مراتب ادراسه كذا في مراتب ادراسه
واما ان خبرتهم باميين مالدار ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
ان كذا في مراتب ادراسه كذا في مراتب ادراسه كذا في مراتب ادراسه
سبحي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
شعظا ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي
مرحمتي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي ودر مقام مخفي

علي رضي الله عنه
علي رضي الله عنه

سبحان ربك رب العزة عما يصفون فاذا بطن فليس كشدتي ولا ذاقه فهو السميع العليم واحسان
موجب تاثر انشأ من سوره ويكويده كما عاشرت اذ عينت ثاني كرتيه واحديت في الوحيه
وكانت حوسن وحقيقه انسانيه كما به وبرز فيه مبان وجوبه كما كان في انشئت كوقام اول
كوقام حيد كحيدت درز فيه مبان احديه وواحدية ونقطه وسطه برز فيه كبريت باطن الالهيه
و در ان كاتيه درين معني بسط كره وشيخ حج الدين وسيد صدر الدين باجماله اسرار الالهيه كره
يوان نفس الرزق من تمام تدلي ونجلي نورا خداداد وملك الخلقه وعرش سوره و اسم الامام العظم
ويسوي اولي رزق مخلوق به ومرتبه كحاج اولي كرا اجتماع اسما الوحيه است بر اي اظهار عالم الوجود
وعرضي ان العالم بطرس بسط بر كره و نود انشاء الله سبحانه و جلوه معنى فله است خداداد و هو ان
اي كره ان كره كوا قديم مواءم في سوا ارفوق وكحت عا اثارت استديه في مبان كرا
زر كرا ان عين ماني اصل ويسوي جمع عينات اولي ايدي في مبان است و كره ترتيب بالستر
از استت با بر صوري كره انفس درين تمام فضول كرا كرا بلان و كرا و شوي كرا كرا
كبريت عر سخته اذ هو كراي حيش ابرست عين كره و عده ما راده بس كرا كرا كره رزق كرا
نه كرايه زير كره عين اول و ثاني عين علمي است اول كراي و ماني تفصيلي و حل در ان مرتبه كرا
اذا است و عين اول كرا كرا عين و انت كره كره كرا است با تير زير كره كرا كرا كرا كرا
اول و ثاني كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
علم و اذ تير تعليم العالم عين علمه كرايه و بعض مشايخ كما بقصر عيني عدم بصير كرايه كرايه كرايه
ولم كان درين مواءم و كحت ان مابن نظم ما استست لس كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
صدره الوجود في تير كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
الانسان كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
و اذ كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
الى العالم الذي انفس الرزق و عينه العيب الاضافي الاول بالنسبه الى المعنويه الوجوديه اما العيب

وكل ما اراد ان يخالطه في الدنيا
وكل ما اراد ان يخالطه في الآخرة
وكل ما اراد ان يخالطه في الدنيا والآخرة
وكل ما اراد ان يخالطه في الدنيا والآخرة
وكل ما اراد ان يخالطه في الدنيا والآخرة

والضمانه في تير منه الاله بنسان الالهيه و يوم سبق السما والارض في ان تير الرزق
فانعام سوا كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
و ان الوجود كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
وكذلك كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
من انعام الاله فيفضل من الامور ويميز الخبيث من الطيب فظهر في عالمه سر السايه الاولى وكنت
الضمانه المطهره حكم الامم الجامع بين الاول والاخر والطاهر والظالم فانهم في انفسها فاعلم ان
الامر كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
تبع كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
ما به مواءم في انفسها كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
والشهادة و هي شريكة ذات جهنم وكرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
منه الامور التي منه المرتبه الرزقيه مواءم كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
البرقع و لهذا البرقع حده الضياء ويعني به النور المخرج بالظلمه الذي يدرك ويدرك به
به الخلق عن الظن كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
الاشارة الى الطهره النبويه و هو كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
نعم كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
ان يدرك ولا يدرك بها في انفسها و اقر كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
و اذ كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
الاسماء كلها والصفات و صاحب الصفات المذكوره و هو اول مرتبه التمايم بالنسبه الى الذات
المذكوره والا فبعب بالاضافه الى ما كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه
لشرح القصد السايه الغرضه القوي في اسما النقيض القائل الرزق العالوي و اذ في المناسبه الى الاسماء
ولا اعتبار المرتبه المذكوره في قولنا مسبوها وما يانا و اذ في معنى قولنا لا يخالطه و يوجد في كلامه من الاحتمال
فمن اراد المعنويه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه كرايه

وكل ما اراد ان يخالطه في الدنيا
وكل ما اراد ان يخالطه في الآخرة
وكل ما اراد ان يخالطه في الدنيا والآخرة
وكل ما اراد ان يخالطه في الدنيا والآخرة
وكل ما اراد ان يخالطه في الدنيا والآخرة

نزدیک بود که در این کتاب از آن بی خبر بود
باز در این کتاب از آن بی خبر بود
باز در این کتاب از آن بی خبر بود
باز در این کتاب از آن بی خبر بود
باز در این کتاب از آن بی خبر بود
باز در این کتاب از آن بی خبر بود
باز در این کتاب از آن بی خبر بود
باز در این کتاب از آن بی خبر بود
باز در این کتاب از آن بی خبر بود
باز در این کتاب از آن بی خبر بود

پس که خداوندی که صفات کلمات نامه سپاس دستش است
رضیحه گوناگون است و بخشش و بخشش او زبان سرستاید
چرا او است و در لباس سرستاید که در دیده برناظرند
است و در صورت سرستاید که او ذات متعال صفاتش در
سرعت یکبار و افعال بی برکتش در مستوحک بی علت و بی
نه از آتش را از تعدد صفات شبیه نکرده و صفاتش را از یکدیگر
افعال عارضه غیر سبحانه تم سبحانه ما اعلی شانده و ما اجل بر بار
و تراب نجات از اشراف صفات و اکل تجلیات در دو بانه
ساز روح القدس و قلب مقدس سروری که در این نبوتش را
فعله نخستین گشت بنیاد آدم بین الماء و الطین بوده و خاتم
رسالتش را نقش یقین و مکن رسول الله و خاتم النبیین آمده
صلوات الله علیه و علی آله واری علوه و مقاماته
و احوالها **تاج** نموده و تاج که چون درین زمزم است این کینه

حال علی السلام
رضا و پاکیزگی
سنت مال و کسب
السلام من خلق
کلیه پاکیزگی
الله تبارک و تعالی
در راه مال الهی
من فضل شایسته
نه خیر که از نعمت
سرور یکم از خیر

و اما در کتب کلامی که در این کتاب است
که در این کتاب است که در این کتاب است
که در این کتاب است که در این کتاب است
که در این کتاب است که در این کتاب است
که در این کتاب است که در این کتاب است
که در این کتاب است که در این کتاب است
که در این کتاب است که در این کتاب است
که در این کتاب است که در این کتاب است
که در این کتاب است که در این کتاب است

در بیضاغت را بطالع و صید و تالیفات فارسیه موسوم نظم الدر
بعد در ناظرها اتفاق افتاد در کتب کلامی استعاره استعاره
معانی و حقایق از شروع عربی و فارسی آن دست داد در ظاهر
فاخر جهان آمد که شری جمع کرده شود مشتمل بر مجموع لغات عالی
حاصل المعنی معیاری فارسی که نماید این ظاهر است و عام در این
این بوزن رباعی که کلامی است مختصر و تمام اگر چه کلمه بر کلمه
تبدیل صحیح الی عبار آید امید است بعد از وقت الله سبحانه که با تمام
انجا بدین متن الله التوفیق و بیدار برزیه التوفیق
سستی خیا الحی راحته معلق و کانی چنانچه عن الحسن
حیا الحسن اول سوزنما و الراحة الکف و الحیا الوجد و حق
ارنعت مراد بیکجا بخت ذاتی است و بختی می نماید که
ظهور آن معنی بواسطه بنا بدو جمال مطلق در مظهر کونی معنی
صورت بندو حواله این بات بصیر کرد و مراد بچین ظاهر وجود
بوحده الحقیقه که جمال مطلق و وجه حق است و در او و بنا لازم
ذاتی او و مراد بوسول مع صلوة و ات حق است و در ظاهر

در این کتاب است که در این کتاب است
در این کتاب است که در این کتاب است
در این کتاب است که در این کتاب است
در این کتاب است که در این کتاب است
در این کتاب است که در این کتاب است
در این کتاب است که در این کتاب است
در این کتاب است که در این کتاب است
در این کتاب است که در این کتاب است
در این کتاب است که در این کتاب است
در این کتاب است که در این کتاب است

این کتاب است

در این کتاب است

الاطلاق من صفت وجود من غیر اعتبار بقید شی من التیقات
و لهذا حسن را که منی از کثرت و عالم ارواح و اشباح میند
از وی نمی فرود می گوید که ساقی من در نوشیدن شراب است
نظر من بود و جام من روی دلار ای که ذات متعالی من است
از دست حسن که ملامت او صاف و اطلاق یا من است اخصا
مشدس و ملامت **دارم سیر از روز خاری که برک**
شادم بغم روی کنایه که برک **دادت می عشق را ساقی خم**
از ساغر دور رخ یاری که برک **خاومت صبحی آن شرب بر ابرام**
به شربتری فی استثنای بنظره **الصعب اسم لجمع العاصب و شرب**
علی البنا المنقول معنی فرح و الا تشاؤا السكر و ادب بجم جاشی
اند از این طریق که صاحب گشت و شود بی اند و در عشق
بظلمت کونی و صورتی میند نه طایفه که بقیام نفس فرود آمده اند
و در اسنل الفلن طبیعت مانده نغوذ با بدن الخذلان
می گوید بجان آنکندم در معان میگو به عشق صورت را
که شوری که هر و در مستی شراب است که از دست ساقی نظر

اجزا

نوش کرده ام حاصل آمده بچ و بچ جام ایشان و متع بحال دلارام
ایشانست **یار این مرد دل عبرت جوان بستند**
وز باد ما عشق تو بهایش گشتند **میت تر و دستان کان مانده که**
ز آن می شده ام مست که ایشان گشتند **بنا گشته که من حسن میند را**
ایشان جمال مطلق ساخته ام و قطره خلقه را بحالی و به حق شنیده
چه در صورتی ظاهر است و ظهورش بسطری و صورتی میند
عارف که بگوید که این است بود **نی چون در آن ز جام می گشته بود**
هر چند ز یک است رسو باد عشق **ز تبارگان مبر که یک دست بود**
و بالحق استقیقت عن قدحی **و من سما یله لامن تحول شوقی**
الشمائل جمع شمائل با کسر و سوا الخلق و التحول بالفتح الحز و النشوة
بالفتح الشکر و ادب قدح صور حسنه حسیه است و بشمال جمال و آ
و بشمال حسن صورت می گوید بچشم سر و دیده ظاهر که
مهریک مال مال ریح مشا به جمال مطلق است بی نیاز گشتم
از قدح صورت که چنانچه شراب جمال میندست و بسبب مستی
من مشا به جمال آن ذات یکانه است نه شود حسن صورت

دل

دل روی تو آرام ندادم بر این جو لعل لب کام ندادم بر این
 پر شد ز می جلال تو ساعده چشم بر روی می و جام ندادم بر این
 نغم جان شکر جان شکر آفتاب بهم تری گشای الهوی مع شوق
 جان الاول جمع جانیه و جانیه خانه خوار گردید و قیل اهل خانه
 ترک التماسه للضرورة و جان الثانی فصل من جان الامیر الخیرین جنود
 بنی جاجینه و اکتم الشکر را در بگردشت و حیرتی است
 که عاشق را بسببش در به جمال معشوق ناکا حاصل آید و آید
 بنیت مستندان طریقت محبت اند که وابسته حسن و جمال صورت آید
 و در ادبوی محبت ذاتی که سابقا مذکور شد می گوید وقت
 آمد که در میگرد مستی عشق جو از در آن طریقت را که مستندان
 طریقت محبت اند شکر که از هم زور که سبب تنید عشق و معشوق
 ایشان اطلاق عشق و معشوق من با کمال اشتیاق من درین
 کار ازین نظر قبول اعتبار برشده ماند چه همه کس عشق را چون
 عشق ایشان دانست و بیچسب ادراک حقیقت این توانست
 جمعی که نغم دلی برشان دارند من تحت دلان ست کیشان دارند

قال الله

در کاسه سری که بود فلک آید بان باکان ستم از جرخ فلک بر کشند
 چون اسباب محبت بر از کرد گلگفت کندم چه باک گشت خورد سنگ اسباب

شکر اش ترا که عشق من نمان چون خلق و این از شان دارند
 و اما انقضی صغری تقاضیت و کما و لم یبقنی فی سبطها بعض خیر
 العقیان الاتیان مراد بصحیح اول است که بر حال سکر مقدم
 و تفرقه محض است می گوید چون غلبات مستی عشق من
 حجاب مستی وجود برستی من کرد تقاضای وصال معشوق در
 اتصال او نمودم و در آن با سلطت مطالبت هیچ انقباضی محبت
 خوف نیافت وصال بود پیشی بر اسطه حشمت و جلال را
 من را نیافت مشرقه زو از میگرد کلا بکمال اتصال
 داد از می عشق قدحی بالمال از درد سر فرو شدم فارغ بال
 برداشتم افغان تقاضای دل و ایشتهای با می و کم یک حاضری
 رقیب بجا حظ خلوت جلوه الانبات اظهار الهی
 الحزن می گوید چون شیاری من مستی کشید و بیجانگی
 بیجانگی انجامید زبان اسباط بکشد و آنچه من نازل شد
 بود از محبت محبت شرح دادم و حال الکر در خلوت کما ناره
 من که جلوه کما حضرت معشوق بود هیچ بنیته حقی که در کمال

فولانم لا تعجب ان الله لا يوت
الذين جن ورجاي وكم مر فابيد

ان الله لا يوت الذين جن ورجاي وكم مر فابيد
بسبب شدت غلبات بجزوی و مستی احتیاج است که رجوع
جزین قال النبی علیه السلام تایم بنام شیشاری و مستی باشد که خلوت دل را از شراغل
کلی جنبش عین بقایا وجود بالکلیه توانم پرداخت و دیدن جو مان رسیده را
ای جنبه قال علیه السلام شایسته دیدار توانم ساخت که اگر نه سواي تاشای جمال
سکی طایر بر طبع جنبه شایسته دیدار توانم ساخت که اگر نه سواي تاشای جمال
قال علیه من ترک و تفتای کتاب اسباب و حال توفیق بودی دل مرگشته
مراد النفس نبود و بجز خون آغشته در آرزوی شیشاری که مایه تفرقه و دوری
فقیر فقره فقره ناموس و موجب محرومی و مهاجوری است بار باره نکستی
طلب مراد النفس چون مست شوم بیرون آید مدد عشق تو ام باز بهر یک
فقره بصی پس فقره تا تبارک و حال سازم آنکه با شوم که رخ بر خست نهاد که درین کس
قال علیه الفرسواد دولتانی بانی با جلال و کمان کلوزین بنا قبل الهی الذکرت
الوجه فی الدارین آنکه کسر الشی و تسدته بالارض می گوید اگر از جن
قال النبی علیه السلام زود آمده است از شداید آلام و مصاب استقام
من یقر العز فی دم یعمل به جمله که سهای عالم بودی و حال آنکه طوریست با آن منضم
به فدیغ غضب الله بودی با آنکه سختترین اجسام و برزگترین اجرام اند سرانجام
قال النبی علیه السلام پیش از ظهور صدف بجلی سینه از یکدیگر بر زبان نکستی و از احتمال
من قال القرآن ولم یعمل به یلقوه

آن باکر که آن کرزان آمدی
ای روی سه سوی تو من کل وجوده زاندوه تو خالی ندول هیچ کرده
در عشق تو می کشم غمی که بهنگونه کز صدف آن زخم زود برزد که
سوی غمزه گشت به و بجزی گشت به عرق آذو انبالی آذوت
آجری حره باطن من حراره الوجد گشت من التیمه گشت
محققا من التو والاد و ارجع الیها آذوی به امله که گوید
آنچه من زود آمده است محبتی است که آنکه آغاز و سرنگ
تمام تمام خاص و عام را از آن اعلام نمود و انور می است
سوزش افزای که سوزش روز افزونش و استغی دروغ
آلام گشت بر چه سرنگ سرخ من بر چه
هزیم میان مردم از وی گشت در دانه زرد دمای از زبان
سوزی که ز عشق تو در او جگر گشت نظر فانی فرخ عند تو می کاوشی
و ایضا ذیران الخلیل کلونی الشفوح که گشت زاری و آلاء
آتش از وقت و اللعنه الحرقه می گوید پس طوفان فرخ
که عرصه جهانرا آب آن مال مال کرده بود از گریه من مستحکم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

ووقت ای صفتی کویسد که در زمان از آلام شداید
بجز آن واستقامت توای ۶ مان که من تنهای من رسید
یکش و بیل را در بر کای روان رسد بر آنه یاد او در
بدی حال و سختی عیش آن باز ماندگان از کای روان که در
مان بیان کای با بیان کای زاده تر شده افتاد ما باشند دل
بمراقب نماید و من بر کای داد و در فغان سز ستر آن بهار
کرده بود اوج استاده - کریش و بیل را که نماند از
اقاد و میان یاد خسته و غبار
یاران بود اوج کرد بهار - وقد بریح البرجی و ابابادی
و اندکی القاصی منی شرح در ریح الکندش البرج
حسن درسی و الابدات الایمالک و الابداء الایطهار و القضا
الجدلی کویسد محقق و نقی سختی عشق و شدت ترق
ویرانه فلم را اقامت ساخته و غنی از آب و کلمه را از نقد
حیده و مانه زندگی برداخته و کاشش تن و کور ازش بودن
بغای رسید که هر سر که در حقیقت روح رسد ای دل آینه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

برو از ظاهر بر سر اورنگ روان کرده و احساس روان بود
تا ساخت غت خاسته از یک - شده خاک تر کوی قدم مرل من
از پس که حجاب من شد از صفت - انوسینه عیان بود و سز دل من
تا وقت فی سکر الیجوال بجدا آنرا ری و تفصیل سیری
السیرة الطارئة و المذهب فی کویسد س الحکار کردم و در
در میان آوردم درستی عشق و سکر حجت ما معاجب بود و نهار
خوش و مراتب احوال و اسرار خود شرح همه از زبانی کن
و تفصیل مذموب و روشن نهفته خود در آید است که متعلق عشق
من گیت و مقصود من در رسیدن است تر اریست
و سبب این منادیه و موجب این کماله خضف من و حیات
بدن بود و در بیت مباحث گذشت که این حاسی رسد بود
که اینه او باطن از ظاهر من بود - با هر که ندیم بزم عشق سازد
لی شرح زبان دلم سخن برده آرد - زیرا که جان شد از کجمن تر من
کاسه از درون عکس روانه آرد - تکلمت که من و در آید و کلام
لبدی من خوی ایچت انبت اراد بالحق عدت النفس

در کشت مغز که برین نازل گشت زیرا که ماس آن مغز
 و احساس آن مشت جنک حجاب جسم و با لکله و منع
 کرد ایند بجنین توای نفس و احادث او را که اشک صفت
 تمامی اسرار و نامی کردند متلاشی ساخت و با بکلید از نظام
 بسبب صفت توای جسمانی اثری پیدا است و نه از باطن
 بواسطه تقاضای احادث نفس خیر می بود ایس الکفاحه
 اجل بقصد ملاک من بشتابد سرایید بوجود من بی نبرد
 و مکان را از دنیا بدو این فضای من بخت است که عشق
 تو وجود و افانی کرد ایند و خلعت مستی خود هر من بر نماند
 تا بکدی که من در روی پنهان گشته ام و بساط پیدای خود
 در نوشته تن بافت برود در در سر با پیش
دل ساخت ز طوق شوقی بر آید می خواست اجل جان من در پیش
عشق تو از ایند در سایه پیش و ما بین شوق و اشتاق قیامت
تو ای بجز از بکل محضه التولی الاءه ان والخط المش
 و الحضره من الحضور را در شوق کشتن باطن عاشقت

قال انجبی علی السلام
 من فانی من بین یوم
 فی صفا غفره و نوبه
 فامین قام که عاقله
 و لو الی و کما انجبی
 علیه السلام رضاه و کفوف
 لکن و انفس

معتدق در حال فراق و در آدابش کشتن باطن است
 در حال وصل بدو علم آن مایه تبه برتر از اینک رسیده است
 می گوید در میان نوازش و اثنان و در ارق استیاق
 که این اندوخته وصل است و آن اندوخته فراق فراق
 مستی من که بر آتش سوزان اعراض تو ای مجرب نماید
 و کما بهر حال در خشان اقبال و تجلی او سوخته گشت
 در برود ز سر زین طوطی گندم در جلوه زنگنه نظری گندم
که بخت بخت کرد ولت و گل بر جایمانه و کوی گندم
عقل کفانی من چنانک زدی عوادلی لم یزغ الی دار
افنا را با کسر حوال الوار می گوید بس اگر ضایحه
دل و از مساحت عوت تو برای تدارک فضای ذات و زوال
قیامت من بمن رجوع فرمایند تا باز در مراتب وجود
بصورتیست بر آید بر ایند بدان رغبت نماید زیرا که طین
اصل و شش جفت از حضرت قدس است و مراتب وجود
و از عبت و مقام کرب او در اینم تو در کجای آن است

و خطره

الطاهره
 اللطیف صفا الله
 نادی نشانه

العلم فرع ابن مسعود و علقه حصانه ثم ابراهيم و اوسن حقا قطنه
 نجان عاجنه محمد خابزه و الاكل الناس في الجامع الصغير لشيخنا ابو المحرر

کنند ترا از ثواب جبر و شکیبای و یاره ترا از جلاب طاق و توانای
 مشت بلکه ازت من در راحت آباد عدم غلظت خود سوسه است
 و از محنت وجود و صفات خود باز زست
 مردم دل من ز دردی مجاریست وز جاده صبر جیح جان یاره است
چون لغت و ازت من ز نابود است مخاطبه ز کوی مستی آواره است
نمک کشت البتة اول و کشتوا من اللوح ما تمی الهیة البتة
ما شایسته من تصایریم سوزی مخجل روح برین آوار است
التعلل السودی کویسه حال من از غایت نزار کا و شدت
چاری بجای رسیده که هیچ یک از ذرات و صفات تو ای اداک
بصر نمانده است بس اگر عبادت کنندگان در مقام محاسنه
بودی و از لوح المحنوه که فراد صور معلومات تبقیه که عشق
از من کواشته است بدیده محقق و متن اداک کوی سهانه
بدیده نصرتش در پیدای جرز و جی نفوذ کرده در محاسن
جانهای کسی که سر رشته جانش گشته و بزادیه مات گشته
جرفانی شودن از کجمن دیوه ان کویبیا دم کرم و زریه

که تیز بود بند کشتش دیده جان بیند در کفنی بچیده
و ضد عمارت من و بخت و بخت وجودی لم نظیر بکونی محرق
عنا المنزل درس سندی و لاسدی و الوار فی و نمت الاول
علی عناق فی الثانی من اصل الکلمه تا اول من بخت علی و جی
اسیم نیما و نیما و بخت و الثانی من تو کوی و بخت فی
الحساب او سم و ثما و اخلطت می گوید از اکل و بازلک
بصر صریحیات و عدا صفت بلیات رسوم و انا ز منازک و دیار
مستی من نماید شد و در بادیه حیرت و میان مجرده و کوار
با ندم ز نام خود بدست کانی ادم و در مستی خود غلط گشام
بس بر کنت و قدرتی که داشتم قوت فکرت را بر کاشتم
اصلا بر وجود مصاف من فروری یافت و ادراک مستی
منسب بختش روزی نشد این با و تو ادا بدستم بانه
کز نود خرم نیست که مستم بانه در بردن اندیشه من و هم کرد
انور علی کون که مستم بانه و بعد فی نیکر قامت بنسبها
و بیتی فی شوق روحی بیسی البتة البرهان العام علی الوجود

خلق الخلق لكي اعرف بوجه من كج يمان خواستم تا من خد شوم
و در توريه مدد نريدان خلق انسانا بصفتها و بيشا بر صورت
اعطاي ان مني ميگردد كه انسان اينه خدای ماست خدش خلق تو چ
پيانه می ازليت رخ جوانا تو اينه خدای ماست چون لباس جود خلق
او بود و بسن جامع حله و ايت از اعلى عليين تا اسفل سافلي چون اصل
كليات انسان بود لا جرم جرم را يك راه او ساختند و با وجود
ساخت معراج او باز ماند ريسر سلوك تو جرم و اماند كه تا تو نيارد كسى
تو ساقى حق كه جان و جهان را رقيق تو باشد شره معاني و در ريلغ ال تعقاي
صنعت تو قطع و نقد كه مبانى علوم و حلاله منى البر و اله شرت كودن چون
خليفه صورت مستحلف باشد اينها كنفه خلق الله تعالى آدم خلق نموده و داد
بدن صورت صورت حسى شرت بلكه صورت صفاتى از ليت خدای در
قران بجله صفات و اسماء حسنى انسانا يا فرموده بس اسم الله الحى الحيم
سبحان الذى اسرى بعبده لئلا من المسبح الحرام الى المسجد الذى الذى
باركنا جمله كثره من اياتنا انه هو السميع البصير و همه آيات و بينات
بدن معنى تا طوطى شرت ايد كم با خلقى اين ايت ظاهران معنى اين ايت
كه با ك است ان خدای كه بر دگر در است معراج تا بنمايد شرت بهمانى
كمال او را و علوم مشران قابله بدندان معنى كه انه هو السميع البصير صبرانه
راجع با حق است مسلم اما حقيقت سخن است كه ضمير راجع است با انسان
از براى انكه مىكند كه ندهد خود را بر دم معراج تا بجايد با آيات و بينات
روا كه انسان صريح و بصيرت و اين دقيقه و استى در بن تمام و عايت
لطف و نرايت است و بهدا من الرحمن خلق الانسان علمه البيان

تو در ك

چون كركه نكست كه عجز او با و بسود او را بشناسد كلكه كركه
شناخت حق را هم نيز چون شناخت كه لا بوى الله عز و جل نه بنيد
خدا كه بر خدا بسن همان علمى كه مخلوقات مىكند كه با حق را شايسته
بنمايد چنان علم خداست كه با ن بنده ارادى داشته الامانه روده
ال اعلم با ن بنده كى است لمن الملك اليوم لله الواعد القهار
بهور طبعت بود و در ام حال ترا با قات بوان و در كاتار كى است
اكنون انسانى بدى كينست و با ن كمال از رسته مبداء تا ر جود
مستحق است بدو تجلى اولان كمال لود و معنى حق سبحان از رسته معنى اين
انسان را و جودى بخشيد يعنى قابليتى كه الت و ادوات شناخت و با
دان الت حواس باطن تا چشم به بنيد و بعقل سپارد و زمان كود
و بعقل سپارد و بگوشش بشنود و بعقل بشنود و از جمله حواس جبره
سلطانت در بروج و باغ بر جمله حواس ظاهر و باطن بر حاك و در عالم
دنيا و جبرى مى يا بنيد و ميرساند و اوست ادم معنوى و خليفه الله العالم
بو ادم را و كست ايد مبرون جمال جوش بر حوا الله علم معنى ادم صريح بود
بود مرد و در مسلك بود حال ازلى ان صفات بود كه از رسته عيب بر بنيد
انسان تجلى براى حصول استعداده خدا شناسى و خدا دالى بود تجلى تالى
بسا ن قوم تجلى للقلوب كوند يعنى ظاهر شدن حق بود الهاماتنا سازنده از
تبه بحق جل جلاله و حله كسب انبيا و اوليا در مقام كمال خود رسيد
له الام من قبل و من بعد و سر لاسعنى ارضى و لاسمايى و لكن سيعنى قلب
عبدى المؤمن انجا برده برده را و اودا اگر دى كى اوى بوى نامى
بمعنى بى بنيد و اودا بوى خدای باشناختى و خاص بنده كى خدایا تو به بنيد و موعترلى

اسما

انسان در حدیث که اسما و زمین را در کفها بدو دل مده مومن را در کف
آرى سوات رو چایا نده و رو چایا نده مجر و توسع و کفهاى حق صفات
ناسد و از صفات غیر جسمانى محقق اند و سعادت کفهاى حق را اودا بس
انسان باست که در کف لود و رو چایا نده و جسمانى قبول بجای جمع صفات
و اسما و صفات او موت حاقمیت قبول توانست کردن ملک خواست که در لود
به بعد نتوانست بجه حقیقت لود ملک نیز نتوانست بجه کفها نیت جسمانى
چون کمال کل در بن مقصد جمع روحانى و جسمانى بود و این آینه جامع بپراز
انسان در جمع آورش بود لا جرم سر است اما عرضنا الامانه على السموات
والارض والجبال فابین ان یحلفن و اشقق منها و حملها الانسان انه
كان ظلوما جهولا بر بن معنی که اهی داد و در ضمن ان ایت اسرار
ماله کلام است چون در دم لبیب بران واقف شوند بعد از قابل بد اید
که حق تا بنیت مشرقات از رسته مبرون است که بپرازى تو خدایان چون
استیم اما بنین امانت بر شرتس که در بن باب سخن گفته اند عره او بود است
و بعضی از انکه گفته اند که امانت یا صلوات یا معرفت یا جود و در انما جمع
کلیات مشرکتند و در قران خاص کرده است و حلالا انسان معنی اسما
وزمن و جبال و شرس که در بن با بن موجود است امانت را در کودن اما
انسان قبول کرد و بعد از انکه قبول کرد خطبه کمال او بلفظ طلوی و جهول
از کودن و این شش علوم مشران و اصحاب ظاهر ذم است نه مع
بجلاف اصل حقیقت که طلوی و جهول را در یک انسان مدح است و مع
تمام اعنى قابله دستعدا چون طلوی و جهول را که استحقاق خلافت
و اسماى غوری دارد و دانسته نیست که حله ملک از انکه خدای الهى با و
داور است بعضی روح دس و اوار و رو چایا نده لطف و طافت و طافت و طافت

تو در ك

در نظرات انسانى ان همه است مع الزیاده و ان کمال زیاده که مخصوص
انسان است عبارت از رقیقه نفس انبشایه و اشارت نبوی است
که من عرف نفسه فقد عرف ربه روح دس از عطره حال است و نفس انسانى
از رسته حال است روح انسانى ایت افعال و صفات سلطان از لیت
و نفس انسانى حقیقه علم معرفت و ایت لم یزل چون استعداده حصول کمال است
موقوف بود بر تالیق انسانى و روحانى و از رسته عرش تا تحت المریح
را جامعیت این بر دو محصل است بغیر از انسان و مقاصت طلوی و جهول
در انسانى تا شرف شامدون جمال حرمت رسد طلوی و جهول بپراز
از انجا و شى حده العکس صده انجا نرا با اود و طلوم و جهول صده است
و ضد او علم و عدل است و معنی که ظلم و جهل از رسته جهل که مبدل بود طلوی
س بر بن موجب طلوم و جهول مدح باشد نه ذم اما خلافت صورت حقیقت
تا ترانه قام مطلوب جمع نمودن من الجن و الانس و الملک و الجنان
حرمت طیبه ادم بیدى از لیت صبا جا و قوله خلقت بدی و را و لود
صفتین معادمتن من الخال و الجلال و قوله ایضا قلب المؤمن من صبعین
من اصحاب الرحمن و قوله بل یداه مبسوطان و اصحاب الجن و الشمال
مستدبون الیها فاقم فاه و معنی که عدم قابلیت قبول امانت و معنی عرض
امانت معنی در علم ازل معین است که شرت را با قابلیت معنی قبول توان کردن
و در علم الهى قابلیت جامعیت معنی نفس و روح انسانى بغیر از انسان
کس قابل این معنی بنیت عبارت از عدم قبول است و عدم قابلیت انبشایه
ضع و انا خود انبشایه الخال دون اتقان و معنی حمل و قول با تالیق
معنی بنیت الاستعداد و ایت و قابلیت انصاف بصفا خلافت الهى
تا بن ادم اظننى احکک مثل انما حى لا یومر احکک حلاله
و از رسته موم و لا زال العبد متوقفا الی بانواعه حق اجه

بیا ن

وگفته که بخار کسی را که نیکه که جمله صفات کمال آراسته باشد و از جمله مخلوقات
بدین کمال موصوف و موقوف آدم آمد لا جرم شیخ نور الله مرقده در مقام
ترجمان بستان و حدیث میگوید که در وقت ظهور آدم که بخار عبارت از آفت
صدای طایفی آنی جاعل فی الارض خلیفه بگوشش علاء اعلی رسید ملک و خورشید
حسن و جمال آدم هر یک بقدر صفوت خود متشابهند که در وقت ظهور آدم در حسی که
دیده بودید در انواع و اصناف خود مثل آنی هرگز نیافتند و در وقت ظهور آدم از
غایت محبت صفت زدند بلا حطمت سده او از غایت حسن و جمال بی مثال
او از محبت دستها بر سر زدند و مراد جمال سیه ظهور سمعت نفسی آدم ربه
فغوی بود که بر در جان عصمت آدم یعنی ظاهر صورت و باطن سیرت بصورت
و معنی فرخ بدادند و از بیم خطا مستطاب رب الارباب از عقل و ادراک مخرج
گشت و ابدال شده ابدال را از ابدال گرفته اند یعنی از عینیت آن صدمت عقل و عین
و علم و فکر بر موجب قلنا اهلکنا جمیعاً فانما یتبکمون انما یتبکون انما یتبکون و ابدال
یعنی عقل تبدیل شد به سیرت کسب سبیلی که در گردن است کسب سبیلی که در گردن است
در عین که نهایی تو چنان شدیم کسب سبیلی که در گردن است کسب سبیلی که در گردن است
برای کسب و آتش نام نهاد هر یک و دیگری که هر دو در عالم خود میکنند و با نیت عین
آدم نیت است که موسی و ابراهیم از کربان بریده هستی بر آرد که آن سی الا نشکست
تفضل به من تشاء و تندی به من تشاء از آنکه موسی صفت و حدت بود و آدم
ست هدیت و چون ابدال شد معانی عقل و سیرت این قدر مجال یافت که حکمت
در مصحف زد که در بنا طلمنا انفسنا تدی درین حالت می بود و مشهور است
بشارت تم اجتناب ربه قتاب علیه و سدی نفاذ یافت این با جمال
با کمال آدم را جلوه دیگر بود چون از خصایص احوال بحکایت حدیث آدم غایب شد

نهاره

صنایع ازلی بوقت فاروی بروج آورد این بار وجه ظاهر و باطن
از و بجا بود نه تنها آراسته بود شمر یک نقطه حال حسن رحمت را بر او کرد
آدمی از نقطه است که در دهر این خود او در زمان باز از نخب این قبول
وزیادتی بخت و لطف صفت کشیدند و دستها بر سر زدند شمر از روز در
جمال بود و جز بیک روز بر عیاشی بند آمدند و آنجا که بر این حال طرف
درین و لا مراد جمال سیه فناء الفساق چون در ربه نفسی آدم ربه یک فنا
باقیه بود از قدس و نزهت و عصمت و آنجا حال سیه عبارت از آن
بود و آنچه حال سیه عبارت از فانی ذاتی آدم است که اهل ابدال از فناء
نویزند و مراد بر جان درین مرتبه و جرح روح و دل است که فانی میشود
بجمله ذاتی احدی و آن فنا خالیست بر حسن معنوی او که در حسن فانی
ابدال بریم حکم در مصحف زد آن بوقت اول آدم ابدال بود که در پیش
بدشت سیه و در عینش بخت مبدل گشته بود این بار خود را می سپرد
و بکل از میان مرون رفت و اگر درین حال بماند می مغلوب فنا بود
نهایت درین حال تا نماند غایت ازلی در پیش نیت و دستگیری آن غایت در غایت
فنا یعنی بقایانیت و بعد از سستی شمار شد و مقام خود با آرد که گاه است در صورت
بدان ابدال بر روح همه که انجاء را با آدم تنها آدم صفت است بلکه معنی ابدیت
یعنی انسانیت که آن معنی قابلیت همه معانی و ترقی و منزل و کمال و نقصان دارد
از فناء و آنجا که حلاوت الفکر و الفکر و وقتها و کلم خلیف الحقن از حیث
و رزق و خصوصیت این ربانی به چهاران است که قابل در حالت انشا
مظهر تجلی اسم یا نافع بوده باشد چون در دو در زمان از حضرت او است
جل جلاله و عم نواله و لا اله غیره پس همه حال لم یزل و لا یزال اشغال قلب قابل

و نفس کامل بدان جناب جلال خود در شمر اگر کم کرد این ابدال از آن با وجود
و کرد اندر در این دل بکوی بار خدیش و کران بلبل جام بر آرزو نفس تا که
ز سر خاری مجرب گشت از آن کار در وجود و کرد درونی زنده یعنی بود و در غایت
ز بسین طرف مشکین آن طراز جویش اگر دل در ابدان حضرت دمی از وحش بر شانی
و در هشت حیرانی خلاص یابی شمر از دل رسید هر چه در سیه و نماند در ابدیت
و آدم و از در دل رست چون دل شمش او باشد کار دل بگو باشد که حد کسب
ز روی در سیه بر العز و لب ز خاری رسید شمر و دید در وی سیه از حد لب
فرق بر شستی نافع خلق گفت صدفی سر او در کل بدین در جواب کسب در آن
سزود در روز دل نماند تا یکی در در کله بود پس چون ظهور دل نمی آید در آن صانع در آن
صفتی که گشتی در کل نظر سزود بر سزود در دل بگفت صدفی شمش حق در آن
خوشگفت این سخن هم ایلیان یکبارگی بر سزود دید و گفت جمله در آن جان مرآت است
یا یکی از شمش با در کل آید در او از در او چون در آن از روی رنگ او در لایه
که ز روی بلبل را با ناله در سیه کلید از سیه بودی او فتره از صفات رنگه بود
تعالی بدین دلک علیا که بر شمش اول تریه عظمت و عزت تا با کسب که زمان
بیان از تر بر او عاجز است و قاضی شمر که صد هزار سال همه خلق کانیست
بکارت کنند در صفت بر حقا آید بر سزود کانی که دانسته که کسب در آن است
جایی که آفتاب بنام بر او در کسب صفت زده بود و آنجا که کسب بر سزود و طایفه
زین در سبوی او آید که در آنجا که بر شمش صفت موج در آن شاد که سبب سیه صفت
عقلی که در وقت در پیش نیت چون آرد بر صورت که در کار با خود این شمش که در آن قبول
اندر کسب ننگ یخیزن و تو گویند شمر بر لب یا شسته بود از کسب بر سزود و سزود
گفته است حاجت ای شمش صفت کف آنکه آن سیه از او آید که سزود در آن سیه صفت
گفته است آید از او چون دم در آن علم مراد بر روزی کند خوش شمش خوشی نماند در آن

چو بر در سیه مصفا کز تا در شمع آتش در سیه بر سیه چشم و جوارح ملت نور چشم
حاجت قبول بخت قران صاف کانی بود ملک عالم او بود در کمال مس و جمال آدم و بود
خود نقاب از ملک بی حیاتی تا بر دوگون زنده از نور صحت و کسب که الله سیه و الله
ما لقراب در لب الارباب و با قدره الله حق قدره خود را این قصه بیان میکنند
سماکت راه خدا را تا کز رست که علی اللوام بدو بر خوف و در جوارح کند
تا از کمال لسان حال او کرد شمر بر سیه بر خوف و در جوارح از کمال خوف از کمال
ای حال بر شمر و جوارح کلام شمش است این در کسب خلوت ساکن بودم کسب نفع
صیح احوال احوال تا کجا به به نور خنده حال در آمد و زمان سیه
زمان با این سیه سیه تمام رسیده هر چند صفت و کفایت غالب بود و مثال
آن از مشغول شدیم و آید حضرت عزت شمش که این سیه را که شمش
بر سیه نواید جلیل و جلیل است چون با معانی نظر نماند معانی او شمش کرد
و آنکه میان اللوام مثل است که خدا خلعت بارزانی و در بعضی طایفه
انوار قدس تقابلان در سیه متشابه جوارح با شمش لاه نصیبت در وقت
این که عینت دانند فرصت را که سالها باید که در بستان طریقت نهالی بدین
سبب سیه و بخت و استعدادی بدین قابلیت و لطافت پیدا شود
و وجهه او عا که شمر حمانت بجام و ملک یا بود جهان آفرین کند اراد
بجام تو با و اسم کار تو
خداوند دانا کند او تو
و السلام علیکم
و لا اله الا
و لا اله الا

با چهار شرط اول آنکه بر سه مسامت مذکور از آن بگذری
ثانی آنکه سر این مذکور سه مرتبه بگیری شرط سیم آنکه
در هر دو دعایه تدریجی از غضب از ظالمین جدا نمایی
چون بر این مضمون او بگوئی و بسیار نماز شود و چهارم
آنکه شش ماه عدالتی و تقوی نماند و با نفع بود و پیش پای
خود را بیک سلاخی کشاید پیش هر که نخواهد بود و پیش هر که
خواهد پیشند قبول کردی و باید که بدین قول که در تم خطبه
صالح است

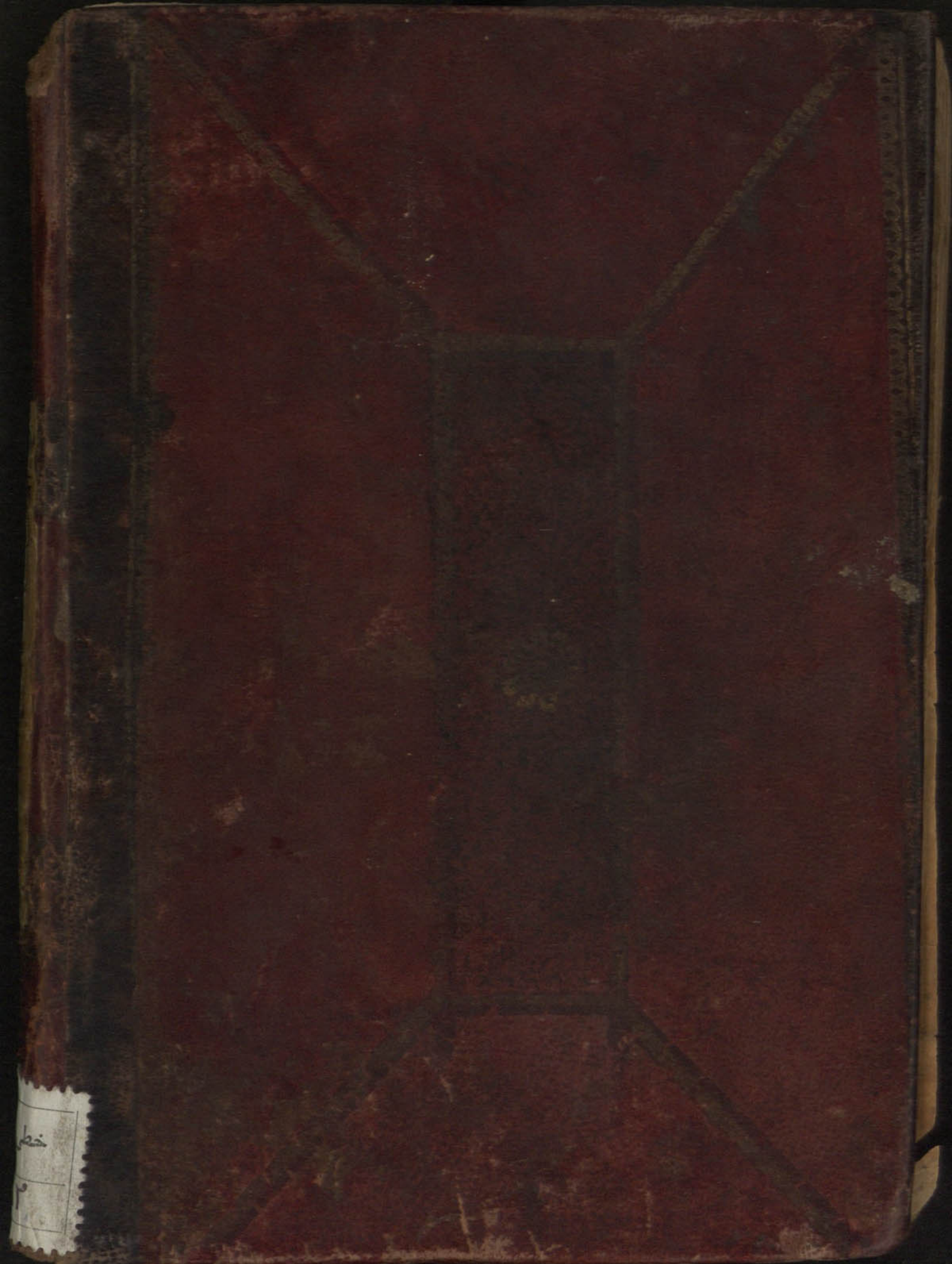
بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله الذی اجعل الکفاح ذنبه الا انما فصل بین الخلة
والکرام والصلواته والصلواته علی رسولک سید الانام علی
الکرام والصلواته والصلواته فان الله یبارک و تعالی انما
بالتفاح قال رسول الله صلی الله علیه وسلم الکفاح ذنب
فمن رعب عن شیء فلیس شیء ان اطا طلب
لا یخلفه و یخطو به و انما هو علی ما امرنا ضیاً و
فمن هذا السنه فی الله و انما هو علی ما امرنا ضیاً و
منه انما هو السنه فی الله و انما هو علی ما امرنا ضیاً و

نصیبی بر دل رسیده اما نصیب تمام لطیف رسیده که ایشان اهل
علامت اند مثل حضرت شیخ الدین عراقی و تاجان او رحیم الله تعالی
عاشقانت همه یک مذهب یک دوازده اگر از ملک یا اقتد و از آن کاتبانند
و این طایفه را اطلاق کرده اند از جهت آنکه ایشان خود را در دره ملامت کشیده اند
تا بر تر دامن می بگردند و سر او در حدیث ایشان را در توانند در باجم طایفه
در سخنان ایشان میکنند گاهی با محاد و حلول و گاهی با جاد و تناسخ و گاهی
عند مذهب وجود منسوب میسازند حال آنکه این طایفه بسیار بسیار از این
دورند و میگردانند در صفت مدعیان سخنند که اگر سخن از صفت مدعیان
خبر داشتند ایستاد با اینها منسوب نگرددند و آنجا است که در بی
مغایر یکدیگر باشند من کل الوجوه و عین یکدیگر شوند و این محال است زیرا که
قلب حقایق لازم می آید و قلب حقایق سخن ایشان محال است و حلول هر یک
شی است در شی دیگر که این شی من کل الوجوه می آید و این در دو طریق است
لازم و غیرت من این طایفه نیست از آنکه ایشان قائل بودند که هر که از این
و حدت موجودی دیگر نیست و این حدت است که این طایفه حقان این امر است
رد کرده اند روان احادی و حلولی در این امر و حدت کرده اند و گویند
گویند که ما را اینها نباشد و من این طایفه نیست ما را اینها نباشد
اینها که اسامی الی را در مطهرات ان طهری عالم است من اینها را اینها نباشد
مطهر اسم حالی الی تواند بود و کسی که نظر حال اسامی سجا را نباشد چگونه
برد جاوید در متابعت مصطفی کریم تا او در شرع او نودت پیرو ممتدا

مصطفی حق بود حق بد مصطفی بشود این معنی ناک با دنیا تا سحر است که
روح با دنی که بیرون او متعلق کرد و این مستقیم و چهار قسم است یکی این
در لطف این فاضل مذکور است و از این سخنان لوی نیستی آید و پیش این طایفه
این سخن که محال است در آنکه وجود یکی سخن است و نیز این طایفه را بد مذهب بود
منسوب میسازند و مذمت خود نمیدانند و میگویند که مذمت خود است که مذمت
ذخوک و خاد و نبات حیات و این عیذ آید است از برای آنکه سخن این طایفه
صبر منوع است این مشهورات و روزات و وجود و وجود اولی است مشرف
و میراد وجود من حدت است که ما و نه اعصار اطلاق توان کرد و بد اعتبار
تقدیر اما در حقیقت ظهور در هر دو از ذرات عالم نیست که جلوه وجود نباشد
بجمله که اقباب بر ذراتی تا بد و همه را وجودی کشد و این تلقی از مذهب بود
اقباب غیر سه و وجود حقیقی را در این فاسد کن هر چند فاسد و اب را آینه
در هیچ ذره نیست که حق را ظهور نیست و سخن از طایفه است بدنام باشد و این طایفه
که در طریق بدنام تا کسی نشود ننگ نام نیست در شب کتاب در برابر حکایت
از سخنان و عیوایات آن جماعت حاصل سخن اهل کتب و مذهب و بر نزلات ظهورات
و وجود است حاکم حضرت سید علی بن ابی طالب بود و این طایفه منزل حکم علی بن ابی طالب است
حقیقت که منزل کردیم از جویری سیدمکم یا بیرون هر کسی این حقیقت را باکی خواهد بود
این حقیقت را عشق خواهد بود و وجود نامیده اند پس لازم آید که بیان کلیات است
کنیم بر اصطلاح این طایفه و زود این طایفه کلیات بر سر است که از آن کلیاتی و
و اسامی خواهد بود جلوه ذکر کرده اند که هر جلوه مسل و کاتبانند چگونه اول
در بیان جلوه ذراتی که آن ذات عبارت از عشق است ملاکه هر دو سخن در عشق

در عشق

عین است از عین وجود محلی بود حدیث گنت که آنجا فرمود است که خود را در نزد
جلوه بدند اول جلوه که در بصورت حقیقت محلی بود که این اسم اعظم و بر هر حال
و جمع الموعود که بید حاکم کلشن از او مایه مقام و کلماتش در حقیقت حال حاضر است
نه اسم و نه لقب از پیش آنکه زودت تو نام زودت نام زودت نام زودت نام زودت نام
ظهوری کردی از اسم اعظم از آنجا بر سبب گشت پیدا ولی مقصد کلی بود منبهم
اسم اعظم جمع کلمات ذراتی و صفاتی و اسامی خود را بطریق اجمال عینی است
مرفعه بحسب علم این کلمات حاصل بود اما نشد بعد عینی اجمالی است حاکم حضرت شیخ
فان زودت عشق نیست مایه مثل زودت فی امر آخر کون به کلماته سمی که حاکم
ملاحظه شود میگوید در حقیقت می باید که در نظر داشته باشد و مشاهد عشق است
از روی عین فرج و لذت مشاهد عینی آیم و آنکه خواص او در عشق است علی آن
مشاهده عینی را هم برین بنیاس کن و چون از عینی همان دوستی تواند بود و قبل
ازین بجای آن صفت را و حدیثی بود که دو کاتبی کرد سر بروده او را انداخت
از عینی از آن محل چگونه فرض توان کرد از برای آنکه واحد است محلی بود مسجد
امواج در بحر و احدیت در واحدیت بحر بحر در امواج و در دو در سطوح و حدت
منبع بود بحر و بحر و امواج در وحدت اسم اعظم که بخار را در حدت از حدت است
از عین حائش ظاهر و باطن از عینی باشد تا باطش را که عبارت از احدیت است
شرف مطلق و اخیقانی نامند و ظاهرش را که عبارت از واحد است و شرف
و اعتبار و مقید خواهند عشق است که مردم مذکور بود نایب نازت یکی جای
ذکر حال بیارست حاکم همان والد و والد و ولد و نوزخ است تا اول هر دو شود

خط